

În 2006,

**Învățământul a fost privat
de peste 350 de milioane
de euro**

Nu toți banii promiși de Guvern prin acordul semnat în noiembrie 2005 au ajuns în școli. Executivul a „uitat” să aloce, în 2006, peste 350 de milioane de euro din cele 1,1 miliarde de euro promise.

pag. 3

EDITORIAL

**Până nu e prea târziu,
domnule Președinte!**

Cătălin Croitoru

De șaptesprezece ani sistemul educațional românesc este într-o criză care se accentuează de la an la an. Toți cei ce s-au perindat la guvernare în toată această perioadă au minimalizat degradarea continuă a sistemului cu implicații directe asupra calității actului educațional. **pag. 2**

DEZBATERE

**Adoptarea
unei noi legi
a învățământului –
condiție necesară,
dar nu și
suficientă**

pag. 5

OPINII

**Calitatea și
păcatele
învățământului**

ONU și UNESCO, adică marea organizație a intelectualilor lumii, au stabilit șase obiective-tintă care vor fi urmărite până în 2015 în lumea școlilor (în primul rând), a culturii, a cercetării științifice, a comunicării. **pag. 7**

CIFRA LUNII

1,2

1,2 miliarde de euro. Atât a promis Guvernul că va aloca în 2007 pentru investițiile din învățământ.

FEN se judecă la CEDO cu statul român

Federația Educației Naționale a depus o plângere la Curtea Europeană A Drepturilor Omului față de modul în care justiția română a judecat cazul privind plata restanțelor salariale din perioada 2001-2004.

pag. 10-12

Hărdău, un ministru de școală nouă
**Ministerul Educației
vrea să revoluționeze
învățământul
preuniversitar**

pag. 8-9

EDITORIAL

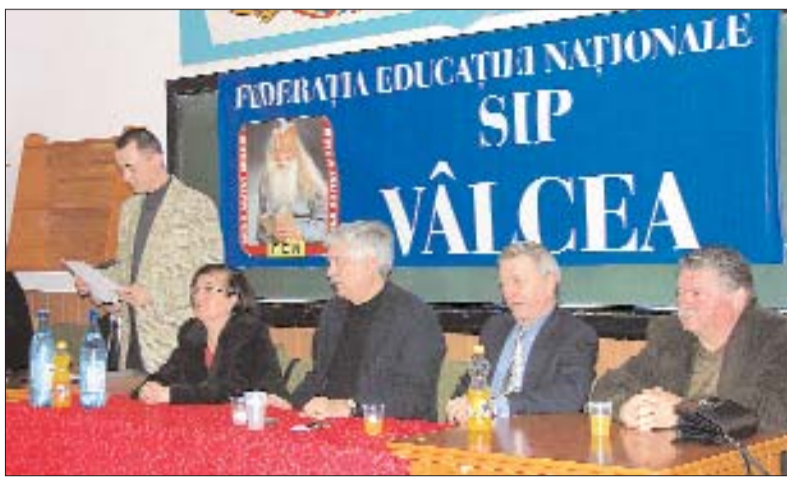

Cătălin Croitoru

Până nu e prea târziu, domnule Președinte!

De șaptesprezece ani sistemul educațional românesc este într-o criză care se accentuează de la an la an. Toți cei ce s-au perindat la guvernare în toată această perioadă au minimalizat, de cele mai multe ori cu o criminală bunăștiință, degradarea continuă a sistemului cu implicații directe asupra calității actului educațional. Efectele lipsei unor politici publice coerente și competente în domeniul educației au dus lucrurile într-o situație ce riscă, dacă se perpetuează, să nu mai poată fi remediată. Efectele refuzului de a accepta și a pune în practică dezideratul prevăzut în lege conform căruia educația este o „prioritate națională” sunt din păcate cumulative și vizează elementele esențiale ale sistemului. Refuzul de a investi în resursa umană, a dus la permanenta contraselecție a celor dispuși să intre sau să rămână în sistem. Tinerii absolvenți de universități sunt din ce în ce mai puțini dispuși să îmbrățișeze meseria de profesor datorită unui nivel de salarizare care debutantului nu-i asigură nici minimul necesar supraviețuirii. Celor de vârstă medie, valoroși profesional, părăsirea sistemului de învățământ pentru un job privat, bine remunerat, este ca o a doua naștere. Pe cale de consecință, dincolo de îmbătrânirea resursei umane există riscul ca nu peste mult timp în sistem să mai rămână numai cei „obsedați” de această meserie și cu adevărat valoroși, numărul lor scăzând drastic de la un an la altul, și cei ce nu au posibilitatea de a opta pentru o slujbă în zona privată. Această evoluție conduce ireversibil la scăderea calității care nu poate fi imputată celor ce se străduiesc să slujească sistemul în cele mai vitrege condiții. Adevărații vinovați sunt cei ce trebuie să decidă cu privire la politicile din domeniul educației. De fiecare dată promisiunile făcute în campaniile electorale, și care câteodată ajung și în programul de guvernare, sunt repede uitate și abandonate. Reforma sistemului, care în acest moment ar trebui să fie radicală, după cumulul nesfârșit de experimente începute și neterminate și cel mai adesea falimentare, rămâne o simplă lozincă golită de conținut prin care mai-marii zilei perindați la conducerea Educației încearcă să-și mascheze incompetența. Are dreptate președintele Băsescu când spune că acum se alocă sume importante pentru educație, și ele pot fi și mai mari, dar dacă nu se trece la o reformă reală și profundă a sistemului care să garanteze aducerea lui la nivelul de performanță dorit atunci totul este în van. Dacă președintele crede, pentru că probabil a fost greșit informat, că cei ce se opun reformei sunt profesorii și toți cei care servesc cu devotament și sacrificii Școala românească, atunci eu îi spun că se află într-o mare greșală. Vinovați de încremenirea în proiect a reformei sunt cei ce ar trebui să o conceapă și să ia deciziile politice necesare, dar care se dovedesc incapabili să asigure un concept coerent și profund de reformă, cea mai bună dovadă fiind chiar suportul legislativ care ar trebui să susțină un asemenea proiect. După o mare întârziere și la presiunea partenerilor sociali ministerul a găsit de cuviință să promoveze două proiecte de legi făcute „pe genunchi” în stilul clasic al „inamovibililor” din acest minister care cred că a face reformă înseamnă a lua vechile legi și a le cărpi, pe ici, pe colo, pentru a crea iluzia unor schimbări. Oricum „schimbări” care să nu deranjeze lungul lanț al slăbiciunilor din structurile de conducere ale Educației și nici să diminueze avantajele pozițiilor lor de „specialiști”. În mod evident nu există nici conceptul unei reforme și, ceea ce este mai grav, nici dorința reală de a o face. Așa că, domnule Președinte, cei ce trebuie chemați la ordine sunt cei puși să adopte deciziile politice legate de reforma în educație pentru că ei sunt cei ce nu știu cum să o facă și nici cum să o impună. Poate că a sosit timpul să se manifeste „Comisia prezidențială pentru analiza și elaborarea politicilor din domeniile educației și cercetării” și să ofere echipei ce conduce destinele Educației soluțiile ce-i lipsesc. Suntem gata, ca parteneri sociali, să ne implicăm cu propriile propuneri într-un astfel de demers și să ne asumăm, în aceste condiții, susținerea lui. Până nu este prea târziu, domnule Președinte!

ȘTIRILE LUNII • ȘTIRILE LUNII • ȘTIRILE LUNII • ȘTIRILE LUNII

Viorel Cismaru, reales președinte la SIP Vâlcea

Reprezentanții Sindicatului Învățământ Preuniversitar Vâlcea și-au ales la 2 martie a.c. noua conducere a organizației. Viorel Cismaru a fost ales președinte pentru un nou mandat de patru ani, după ce delegații și-au exprimat prin vot secret opinia. La conferința județeană au participat și reprezentanții Federației Educației Naționale în frunte cu președintele Cătălin Croitoru, care a felicitat sindicatul pentru că pentru că în ultimul an numărul membrilor s-a dublat. „Pot să spun că aceste alegeri au fost democratice și nu au ținut cont de interesele unora sau altora. Spun acest lucru deoarece mai multe persoane au dorit să schimbe conducerea organizației ilegal, fără a ține cont de statut. În urma discuțiilor, acele persoane au preferat să plece din sindicatul județean în loc să candideze contra actualului lider”, a declarat Cătălin Croitoru.

Băsescu: „Elevul trebuie să fie în centrul sistemului de educație”

Președintele Traian Băsescu a declarat la 8 martie că alocările mari de buget către educație nu vor aduce performanță, aceasta fiind obținută doar prin „renunțarea la demagogia conservării actualului sistem” și trecerea la un sistem axat pe elev și student. „Pot spune că România a început să aloce resurse suficiente pentru infrastructura educațională și pentru unele proiecte de cercetare și dezvoltare, dar fac precizarea că putem să alocăm orice sumă educației, dacă nu se iese din demagogia prezervării actualului sistem și nu se trece la modificarea profundă a curicului în sistemul de educație, sistemul de educație și de cercetare din România nu va atinge performanțele necesare”, a precizat șeful statului. Traian Băsescu a adăugat că până nu punem în centrul sistemului de educație elevul, studentul, și nu cadrele didactice, pentru a prezerva catedre și a nu

face materii de interes maxim pentru elev, student, educația românească nu va fi performantă. „Am mai spus acest lucru și îl repet pentru că este cheia evoluției noastre pozitive: un învățământ adaptat la realitățile de astăzi”, a conchis președintele.

A apărut Proiectul de lege privind Statutul Personalului Didactic

Ministerul Educației și Cercetării a lansat spre dezbatere publică, la 6 martie, proiectul de lege privind Statutul Personalului Didactic, disponibil la adresa <http://www.edu.ro>. Documentul face parte din pachetul legislativ promovat de Ministerul Educației și Cercetării, alături de proiectul de Lege a Învățământului Superior (prezentat în octombrie anul trecut), respectiv proiectul de Lege a Învățământului Preuniversitar (publicat la mijlocul lui februarie 2007). Cei interesați de reforma sistemului de educație propusă de MEdC prin aceste trei documente pot trimite opinii, comentarii și sugestii în legătură cu întregul pachet în termenul de 30 de zile prevăzut de lege, fie pe adresa Ministerului Educației și Cercetării (Str. General Berthelot 28-30, sectorul 1), fie la adresa de e-mail: legi.invatamant@mec.edu.ro.

Structura anului școlar 2007-2008

Ministerul Educației și Cercetării a stabilit structura anului școlar 2007-2008. Astfel, cursurile noului an școlar vor începe luni, 17 septembrie 2007 și se vor încheia, vineri, 13 iunie 2008, însumând 35 de săptămâni de școală (175 de zile lucrătoare). Anul școlar 2007-2008 este organizat în două semestre, după cum urmează: semestrul I (luni, 17 septembrie 2007 - vineri, 1 februarie 2008), întrerupt de vacanța de iarnă (sâmbătă, 22 decembrie 2007 - duminică, 6 ianuarie 2008) și semestrul II (luni, 11 februarie 2008 - vineri, 13 iunie 2008). În primul semestru, în perioada 29 octombrie - 4 noiembrie

2007, clasele din învățământul primar și grupele din învățământul preșcolar sunt în vacanță, iar în intervalul 2-10 februarie 2008 este programată vacanța intersemestrială. Cursurile semestrului al II-lea vor începe luni, 11 februarie 2007 și vor dura până vineri, 13 iunie 2008. Din data de sâmbătă, 26 aprilie și până în data de duminică, 4 mai 2008, elevii vor fi în vacanța de primăvară. Vacanța de vară va începe sâmbătă, 14 iunie și se va termina duminică, 14 septembrie 2008. În semestrul I, tezele se vor susține, de regulă, până la data de 21 decembrie 2007, iar în semestrul al II-lea până la data de 16 mai 2008.

84 de campusuri școlare

Ministerul Educației și Cercetării, Mihail Hărdău, a susținut în ședința de Guvern de la 28 februarie, Memorandumul privind construcția și reabilitarea de campusuri școlare. Acest program se înscrie în obiectivele prioritare stabilite de strategia aprobată de guvern pentru perioada 2006-2008. Vor fi realizate în medie câte două campusuri pe județ, 13 în mediul rural și 71 în mediul urban. Amplasarea celor mai multe dintre acestea în mediul urban rezidă din faptul că acestea vin să înlocuiască acele clădiri care au fost retrocedate foștilor proprietari, în orașe ca Arad, Oradea, Sibiu, Brașov, Timișoara, Iași. De asemenea, se prevede concentrarea mai multor unități de învățământ într-un singur complex educațional multifuncțional. Astfel de proiecte se vor derula în Cluj-Napoca, Bacău și Focșani. Programul de campusuri școlare a fost pregătit și demarat de Ministerul Educației și Cercetării în 2006 când au fost realizate proiectele pentru două tipuri de campusuri, respectiv pentru școli cu 10 săli de clasă și celelalte funcțiuni și 24 săli de clasă. Efortul financiar total destinat proiectului este de 278 de milioane de euro, din care, pentru 2007, 86 de milioane de euro. Timpul de execuție a acestor campusuri este de aproximativ doi ani. De acest program vor beneficia circa 80-100.000 de elevi.

Căutăm colaboratori!

Ești elev, student, jurnalist sau profesor? Crezi că ai ceva de spus în ceea ce privește educația din România? Vino alături de noi. Trimite un CV și două-trei articole pe adresa de e-mail: redactia@scoalaromaneasca.ro și în cel mai scurt timp posibil o să te contactăm.

PRECIZARE: Inspectorul general în cadrul Inspectoratului Școlar Județean Bistrița, Horațiu Catalano, ne-a declarat că la ora actuală nu este înscris în niciun partid, după cum eronat a apărut în numărul nostru trecut, și că are doar susținerea Partidului Democrat.

Școala românească

Str. Justiției nr. 65,
Sector 4, București

Tel.: 021/337.11.40; 021/337.11.85

Fax: 021/337.01.17

Director fondator

Cătălin Croitoru

(catalin@scoalaromaneasca.ro)

Redactor-șef:

Dragoș Constantin Neacșu
(redactia@scoalaromaneasca.ro)

Senior editor:

Constantin Ciosu
(sindicat@scoalaromaneasca.ro)

Publicitate:

0788.880.200

(comercial@scoalaromaneasca.ro)

DTP:

Omni Press & Design
(art@opd.ro)

„Școala românească” folosește
fotografii din arhiva cotidianului
„Realitatea românească”

Tipar:

SC Safo Prod SA – Grupul de
Presă și Tipografie Romprint
Str. Piața Presei Libere nr. 1,
Sector 1, tel.: 224.27.90,
e-mail: costel.danciu@xnet.ro

Publicația în curs de auditare BRAT
ISSN 1453 – 7842

PRECIZARE: Autorul răspunde din punct de vedere juridic pentru conținutul articolului. De asemenea, agențiile de presă și personalitățile citate poartă integral răspunderea afirmațiilor conținute în textul preluat și difuzat.

În 2006, Învățământul a fost privat de peste 350 de milioane de euro

Nu toți banii promiși de Guvern prin acordul semnat în noiembrie 2005 au ajuns în școli. Executivul a „uitat” să aloce, în 2006, peste 350 de milioane de euro din cele 1,1 miliarde de euro promise.

Guvernul României a arătat, printr-un comunicat remis mass-media, că nu a respectat acordul încheiat cu federațiile sindicale din învățământ în noiembrie 2005 nici în ceea ce privește alocarea a 1,1% din PIB pentru investiții în învățământ. Fără să vrea, Executivul a demonstrat că mai mulți membri ai cabinetului Tăriceanu au mințit în nenumărate rânduri când au declarat că Educația a beneficiat în 2006 de fonduri de 1,1% din PIB pentru investiții. „În mai multe cazuri, în urma unor comunicate ale FEN, am fost catalogați drept mincinoși. Cine sunt mincinoșii acum? Miniștrii și-au dat arama pe față. Este păcat că într-o țară civilizată un Guvern nu poate să-și asume greșelile și încerca să dea vina pe alții. Învățământul a fost privat de fonduri de peste 350 de milioane de euro în condițiile în care 1,1 % din PIB-ul pentru 2006 înseamnă circa 1 miliard de euro”, a declarat președintele FEN, Cătălin Croitoru.

Menționăm că, potrivit comunicatului Guvernului, învățământul a beneficiat pentru investiții, în 2006, de 688 de milioane de euro. În condițiile în care, conform Institutului Național de Statistică,

PIB-ul a fost de 97,15 miliarde de euro, rezultă că Educația ar fi trebuit să primească potrivit protocolului semnat în noiembrie 2006 circa un miliard de euro.

Trebuie spus că și acele fonduri care au ajuns totuși la educație nu au fost cheltuite în totalitate. Potrivit reprezentanților MEaC, 1,34% din bani s-au întors la bugetul statului din cauză că nu au fost cheltuite la timp. O altă problemă cu care s-a confruntat Ministerul Educației a fost alocarea fondurilor pe parcursul anului. Din această cauză multe dintre proiectele de anvergură au fost amânate din cauza timpului foarte scurt. Astfel, reprezentanții MEaC au fost obligați să împartă fondurile tuturor școlilor pentru a nu mai organiza licitații, iar achizițiile s-au făcut pe selecții de oferte.

Bani pentru 2007

Potrivit Guvernului, în 2007, Fondurile destinate investițiilor în învățământ sunt de 4,101 miliarde de lei (aproximativ 1,2 miliarde de euro). Ministerul Educației și Cercetării a prezentat în ședința de Guvern planul de investiții în educație pe 2007. Bani sunt destinați construirii și modernizării campusurilor școlare, a școlilor de arte și meserii, achiziționării de microbuze școlare, reabilitării și construirii de grădinițe, reabilitării unor școli.

Dragoș Constantin Neacșu

AM PRIMIT LA REDACȚIE!

Pensionarul Izvoranu s-a înțeles cu ministerul

Zilele trecute la inspectoratele școlare s-au organizat ședințele pentru profesorii care ar trebui să iasă la pensie și care au solicitat continuarea activității în învățământ, conform art. 128 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare. Nimic nou până aici și chiar este bine ca acest lucru să se întâmple în condițiile în care foarte puțini tineri aleg să intre în sistemul de învățământ. Totuși un caz special, care ar fi trebuit să fie verificat cu atenție, a trecut neobservat la Iași. Aici, actualul lider al Federației „Spiru Haret”, Gheorghe Izvoranu, a cerut prelungirea activității. Dacă această solici-

tare este sau nu morală rămâne la latitudinea dvs. să decideți, însă vă rugăm să nu faceți acest lucru până nu citiți tot textul de mai jos.

Potrivit actualelor reglementări liderii de sindicat (de la sindicatele de peste 2.000 de membri) sunt scutiți de Ministerul Educației și Cercetării de a ține ore. Astfel, ei primesc salariul de la minister fără a mai presta activitatea didactică. Mai mult, aceștia sunt plătiți cu salariul întreg pentru a striga împotriva celor de la care își iau salariul. În plus, pe toată perioada cât sunt lideri catedra lor este rezervată, neputând fi scoasă la concurs. Mai precis, pe locul liderului de sindicat poate fi

incadrat doar un suplinitor. În acest fel Statul plătește pentru norma respectivă de două ori: o dată pe liderul sindical degrevat de normă și încă un salariu pentru profesorul care suplinește.

Revenind la cazul liderului de sindicat Gheorghe Izvoranu, acesta, cu toate că trebuia să iasă la pensie, a solicitat Inspectoratului Școlar al Județului Iași continuarea cu încă un an a activității didactice. În conformitate cu legea pot primi prelungire cadrele didactice cu rezultate deosebite în activitatea didactică și care sunt absolut necesare școlii tocmai pentru valoarea activității didactice efectiv prestată. Care activitate

didactică, în cazul Izvoranu, nu știm, pentru că acesta oricum nu a mai luat loc la catedră de ani buni de zile. Trebuie să menționăm că la sindicat nu există vârstă de pensionare. Astfel, domnul Izvoranu putea liniștit să ocupe funcția de președinte și după pensionare.

Și atunci ne întrebăm cum poate învățământul românesc să fie reformat dacă partenerii sociali se acoperă reciproc?! Cum mai poate domnul Izvoranu să mai apere interesele membrilor lui de sindicat în condițiile în care a dat mâna cu reprezentanții inspectoratului școlar pentru a primi salariul și de la școală, peste cel de la sindicat, pentru încă un an?!

Soția președintelui executiv Marius Nistor, mai presus decât interesele membrilor

Pentru că tot vorbim de imoralitate nu putem să nu aducem aminte și de cazul soției liderului de sindicat Marius Nistor. La stabilirea dregrevărilor pentru anul școlar în curs acesta a hotărât să o treacă pe lista cu liderii care sunt scutiți de ore la catedră și pe soția lui, Ionela Nistor. Nu știm exact care sunt motivele acestei alegeri sau dacă membrii simpli de sindicat au fost de acord, însă din informațiile primite până acum soția liderului de sindicat nu are activitate sindicală. O fi fost degrevată doar pentru că este soție de președinte executiv?

Cert este că în momentul în care adjuncta domnului Nistor de la sindicatul bucureștean, condus de acesta, a început să pună întrebări legate de această situație, precum și de modul în care se cheltuie banii sindicatului, ea a fost destituită pe loc. Este vorba de o lideră care exclusiv prin activitatea sa a adus peste 1.000 de membri în acest sindicat. De altfel, majoritatea acestora au părăsit sindicatul condus de Nistor după ce au aflat cele întâmplate. Din păcate, mai sunt încă mulți cei ce nu cunosc adevărul și sunt în continuare folosiți ca monedă de schimb pentru bunăstarea unor lideri de teapa lui Izvoranu și Nistor.

Sindicalistul revoluționar

Gheorghe Izvoranu

Marius Nistor

Chiulul de la educație fizică, sport național la Galați

Statisticile puse la dispoziție de conducerea Inspectoratului Școlar Galați au scos în evidență faptul că există foarte multe absențe la educație fizică și foarte mulți copii care au scutiri pentru această materie școlară. Din controalele făcute de inspectorii de specialitate reiese faptul că mai bine de 15% dintre elevi nu participă la orele de sport pentru că au scutiri, fie pentru un semestru fie pe întreg anul școlar. Acest lucru pare să fie o problemă! Am vrut să vedem dacă este una care ține de sistemul de învățământ, de sistemul de sănătate sau poate chiar este o problemă a stării de sănătate a copiilor. Dacă ar ține de sistemul de învățământ ar însemna că elevii nu au condiții de desfășurare a orelor de educație fizică și atunci este problema Inspectoratului și trebuie rezolvată pe plan local. Dacă ar ține de sistemul de sănătate publică înseamnă că în anumite cazuri scutirile se eliberează cu o oarecare larghețe și s-ar putea să fie chiar o problemă privind starea de sănătate a elevilor. Culmea este că la una din școli inspectorii de sport au găsit un caz foarte interesant! O liceancă a fost scutită de sport un semestru întreg pentru că avea, atenție, un abces dentar. Mie mi s-a părut puțin exagerată această scutire, dar medicul de familie și-a justificat această scutire, totul este OK. Dacă ar fi să luăm în calcul acest ultim exemplu aș inclina să cred că problema este la cei care eliberează scutirile medicale. Am luat la picior câteva școli cu renume în „chiulangită” și am aflat fără prea multe emoții că presupunerea mea s-a adeverit!

Fetele, campioanele scutirilor

Colegiul Național Alexandru Ioan Cuza din Galați este un liceu în care cei mai mulți elevi sunt de fapt... eleve. Și, după cum veți vedea în continuare, reprezentantele sexului frumos sunt campioane la chiulul la sport. Mai bine de 15% din totalul elevilor de la Cuza au venit la profesorii de sport cu scutire medicală. Practic, nu există clasă în care să nu fie măcar 1-2 scutiți. Dintre aceștia 10% chiar au probleme de sănătate. Ceilalți, moștenesc din familie mentalitatea că mai bine învață la alt obiect decât să vină la sala de sport. Adrian Anghel, profesorul de sport cu care am stat de vorbă, mi-a spus că vede cum încet-încet ne transformăm într-un popor de se-

dentari. „Cred că la mijloc ar putea fi și starea de sănătate a copiilor din ziua de azi! Nu mai avem spații de joacă, nu mai avem infrastructură, copiii fug de la școală la calculator și apoi în pat. Este clar că trebuie tras un semnal de alarmă”, spune Adrian Anghel. Referindu-se strict la elevii și elevele de la Colegiul Cuza, profesorul de sport spune că bolile cele mai frecvente care apar pe scutiri sunt scoliozele și astmii. „Având în vedere că au fost câteva cazuri în Galați când au murit copii pe terenul de sport, noi suflăm și-n iaurt. Așa că nu putem trece peste o parafă de medic de specialitate, mai ales că scutirile sunt contravizate de medicul nostru din școală. Mai greu este cu scutirile venite de la medicii de familie, care se știe că de multe sunt eliberate mult prea ușor”, a mai spus Adrian Anghel.

Scutiri eliberate pentru motive puerile

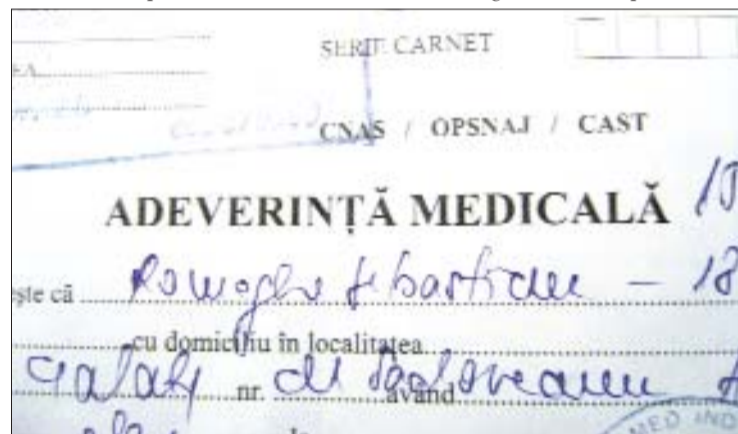
La Grupul Școlar „Traian Vuia”, sau Liceul Auto cum mai este el cunoscut în Galați, sunt peste 100 de copii care nu fac educație fizică pentru că au scutiri medicale. La fel, fetele dețin ponderea! Cei trei profesori de sport de la „auto” spun la unison că 90% dintre elevii scu-

tiți invocă motive puerile. „Cei mai mulți au pe scutirile medicale boli de genul astm, suflu sistolic sau alte probleme cu inima. Cele mai multe sunt de la medicul de familie, dar avem și de la medicul de specialitate. Dacă s-ar introduce în regulament obligativitatea ca scutirile să fie eliberate numai de la medicul de specialitate vă spun cu mâna pe inimă că ar fi mult mai puțini scutiți”, a declarat Valentin Bubulică, profesor de sport la Liceul Auto. Ministerul a mai dat o palmă educației fizice și a dispus ca elevii scutiți să nu mai aibă nici măcar obligativitatea să vină cu echipament sportiv. „Și mai este o chestie... Regulamentul mă obligă să nu-l primesc pe elev la ore dacă nu are adeverință de la medicul de familie că este apt pentru educație fizică. Închipuiți-vă că unii dintre elevi aleg o variantă asemănătoare scutirii: nu aduc astfel de adeverințe la începutul anului”, spune foarte nemulțumit Giani Lungu, un alt profesor de la Liceul Auto. Pe marginea terenului de sport stătea o tânără normală din punct de vedere fizic, dar care avea la mână o scutire pentru că suferea de sinuzită. Este în clasa a 10-a, dar nu a mai făcut sport din ciclul gimnazial. Am întrebat-o dacă îi este teamă de efort și mi-a răspuns sec: „Asta mi-a recomandat medicul de familie, asta fac!”

„Cifoza, scolioza și... strâmboza!”

Același procent l-am întâlnit și la Grupul Școlar Sfânta Maria, cel mai mare grup școlar din Galați. Tot 15% dintre elevi au adus scutiri și au ales să spună „pas” educației fizice. „Au cifoza, scolioza și... strâmboza! Nici nu mai știu ce să cred... Am întâlnit scutiri pentru apendicită sau pentru miopie. Dar oare medicii care au dat astfel de scutiri nu știu că avem exerciții speciale pentru cei care se refac după aceste boli?”, se întreabă retoric Sanda Asandei, profesor de sport la Liceul Sfânta Maria. Cel de-al-

doilea profesor de sport, Dan Cărăbăț, este foarte supărat că s-a redus considerabil numărul de ore de educație fizică în detrimentul altor materii. „Au fost inițial câte cinci ore pe săptămână, după sistemul suedez, după aia le-au redus la trei ore, iar acum se fac două ore și chiar una singură la anii terminali și la clasa a 11-a. Nu mi se pare deloc corect”, mi-a

spus Dan Cărăbăț. Acesta a încercat să creeze condiții cât mai bune elevilor. A cumpărat un DVD și le pune muzică ritmată la ore. A cumpărat și un aparat multifuncțional, la care fetele pot lucra la siluetă. Nu-i stresează cu exerciții demodate, stabilește programul de comun acord cu elevii. De multe ori îi lasă liberi, să facă ce vor, evident sub supraveghere! În schimb, admite că există o mare problemă: condițiile din vestiare sunt extrem de proaste. Dar asta nu mai ține de el. „Chiar și așa, avem o mulțime de absenți. Copiii nu mai sunt obișnuiți să facă mișcare. Se duc direct în fața calculatorului și uită de mișcare. Nu-i bine deloc, ne transformăm într-un popor de sedentari”, a adăugat Dan Cărăbăț.

Înăsprirea regulilor de acordare a scutirilor = birocrație

Evident că cei de la Inspectoratul Școlar știau despre această situație și au încercat să-i găsească o explicație. Inspectorul școlar general Tania Bogdan spune

că foarte mulți copii nu au cultura educației fizice. „Din păcate, nu au nici părinții lor care-i încurajează să facă economie de efort pe seama orelor de educație fizică și să capete scutiri destul de ușor. Eu nici nu pot să pun la zid o categorie profesională – medicii de familie – că dau prea ușor aceste scutiri. Probabil că fiecare răspunde de documentele pe care eliberează. Sentimentul nostru este că lipsește cultura mișcării în școlile din Galați”, mi-a explicat Tania Bogdan. Pe de altă parte, înăsprirea regulilor în alte medii se numește birocrație. Adică, medicul de familie nu are competența să pună un diagnostic, trebuie supervizat? Aici este o problemă care ține de competiția dintre medici. Cât privește programa de la educație fizică ar trebui să fie mult mai flexibilă, să fie mai atrăgătoare. „Mulți copii fug de partea mai rigidă a pregătirii. Mai sunt și unele incomodități cum ar fi lipsa căldurii în săli, n-au condiții să se schimbe în vestiare, deci sunt niște incomodități care duc la respingerea obiectului în sine de către unii copii mai ginzași, mai mofuroși, mai pretențioși... Pretenții justificate de altfel, pentru că trebuie să fie totul impecabil”, a mai spus Tania Bogdan.

Medicii suflă și-n iaurt

La atât de multe cazuri întâlnite, am putea crede că ne confruntăm cu o pandemie de „chiulangită” la sport, așa că am luat legătura cu un reprezentant al

medicilor, iar cel mai în măsură să ne dea un răspuns nu putea fi decât președintele Asociației medicilor de familie din Galați, doctorul Maria Deju. Aceasta ne-a spus că orice scutire pleacă de la medicul de familie însoțită de o adeverință de boli cronice. În plus, aceste scutiri ar trebui vizate și de singurul medic de medicină sportivă din Galați, Mihail Troacă, care din nefericire nu prea poate să se împartă între Spitalul Județean, unde-și are cabinetul, și Clubul de Fotbal Oțelul, știut fiind faptul că este și medicul echipei gălățene de primă divizie. „Vreau să vă spun că la începutul fiecărui an toți elevii, dar absolut toți, sunt verificați medical dacă pot face sport. Fără acea dovadă, profesorii nu pot să-i primească la ore. Cum au fost două-trei cazuri de decese pe terenul de sport. Medicii suflă și-n iaurt”, a precizat Maria Deju care nu s-a putut abține să nu remarce și ea că ne transformăm într-un popor de sedentari. Și nu din vina medicilor!

Bogdan Nistor

Descentralizarea învățământului

Adoptarea unei noi legi a învățământului condiție necesară, dar nu și suficientă

Inițiativa Ministerului Educației și Cercetării de a supune dezbaterii publice proiectul de lege a învățământului preuniversitar este laudabilă și demn de apreciat de toți cei interesați de bunul mers al școlii românești.

Parcurgând cu atenție textul proiectului supus spre dezbateri, se constată că – trecând pe lângă unele contradicții/dezaccorduri între prevederile diferitelor articole, care pot fi ușor corectate – legea proiectează un sistem modern de învățământ preuniversitar de stat, particular și confesional, bazat pe principiile calității și ale descentralizării, compatibil cu sistemele europene de organizare și funcționare a școlii.

Este, de asemenea, meritoriu pentru autorii proiectului că, la elaborarea lui au ținut seama de prevederile Legii cadru a descentralizării și ale Legii finanțelor publice locale, adoptate de Parlamentul României în 2006.

Pentru așezarea școlii românești pe un solid sistem legislativ care să-i asigure mult râvnita stabilitate și armonie în funcționarea ei este nevoie nu doar de o nouă lege a învățământului, ci și de un nou Statut al personalului didactic și de unele modificări în legislația/metodologiile de finanțare și salarizare a personalului didactic..

Nevoia adoptării simultane a acestor legi

Noua lege a învățământului, așa cum este ea proiectată nu va putea fi aplicabilă dacă actualul Statut al personalului didactic nu va fi practic rescris în esența lui. Pentru că, actualul statut adoptat în 1997 conține o multitudine de prevederi preluate/menținute din cel adoptat de Marea Adunare Națională în 1971. În mod firesc el conține prevederi care țin de esența „centralismului democratic” – principiul fundamental de organizare și control

al activității economico-sociale din România Socialistă.

Câteva argumente

Pentru edificarea acestei aprecieri vom prezenta câteva exemple:

♦ Articolul nr. 18 din proiectul de lege a învățământului prevede că „învățământul românesc este organizat și funcționează pe baza principiului descentralizării”. Or, prin actualul Stat toate politicile de resurse umane privind selectarea, angajarea, promovarea și salarizarea personalului didactic se decid și se

realizează, prin lege, la nivel central sau/și județean. Va trebui ca, printr-un nou Statut al personalului didactic să se decidă ce elemente ale politicilor de resurse umane se descentralizează, la ce nivel, cine răspunde și cine controlează asupra modului de aplicare a acestor politici.

♦ Conform noii legi a învățământului, și legii calității, școlile neperformante se pot desființa. Conform actualului statut, cadrele didactice titulare, sunt titulare în învățământ, nu doar în școala în care activează la un moment dat. În condițiile desființării unei școli pentru lipsă de performanță mai pot rămâne

aceste cadre titulare în învățământ? Și dacă da, în ce condiții?

♦ În proiectul de lege s-a introdus prevederea că învățământul postliceal se „organizează de autoritățile publice locale, din proprie inițiativă sau la cererea agenților economici sau a altor instituții interesate, dar este finanțat de la bugetul de stat. La această prevedere se pune, firesc, întrebarea dacă statul finanțează chiar orice inițiativă, indiferent din partea cui vine și în orice condiții?

♦ Proiectul prevede că cetățenii Uniunii Europene au drepturi egale cu cetă-

te este prevăzut să fie finanțat, cel puțin parțial, de la bugetul de stat.

♦ În legătură cu formarea adulților și educația permanentă, în proiectul de lege se prevede că acestea se realizează și în unitățile de învățământ. Dacă este așa, atunci trebuie ca noua lege privind Statutul personalului didactic să includă prevederi privind normarea și salarizarea personalului care asigură această formă de învățare.

♦ Pentru a fi în acord cu proiectul legii învățământului, noul Statut al personalului didactic trebuie să prevadă cu claritate cum vor fi normate și salarizate cadrele didactice care lucrează în cadrul Caselor Corpului Didactic, la Centrele Județene de Resurse Umane și la Cabinetele de consiliere și asistență psihopedagogică din școli.

♦ Din noul proiect de lege rezultă că Ministerul Educației nu mai are nicio atribuție în legătură cu politicile de selectare, recrutare și angajare a personalului didactic și, implicit, nici serviciile sale deconcentrate – Direcțiile Județene de Învățământ Preuniversitar. În acest caz, noul Statut trebuie să menționeze dacă aceste instituții mai au un rol în acest domeniu și care ar fi acela, așa încât atribuțiile ce le vor fi conferite să nu se suprapună cu cele pe care le au școlile și consiliile locale.

Nevoia unui nou sistem de salarizare

Normele europene în domeniu și Legea calității în învățământ impun cu necesitate ca evaluarea și, implicit, salarizarea personalului didactic să țină seama în mod covârșitor, de performanțele obținute la clasă și cele de educație în școală de către fiecare cadru didactic în parte și de întregul personal

Nivelul de performanță ridicat al unei școli va fi și un indicator de finanțare suplimentară a acesteia față de costul mediu pe elev. De această finanțare su-

plimentară va trebui să beneficieze și acele cadre didactice care au contribuit la obținerea performanței. Acestea sunt motivele pentru care susținem necesitatea adoptării unei legi a salarizării în învățământ.

Prevederile din noua lege a învățământului, Statutul personalului didactic și această lege a salarizării trebuie să fie armonizate, astfel încât aceste legi să garanteze:

- intrarea și menținerea în sistemul de învățământ a unor tineri valoroși moral și profesional, cu o reală vocație în domeniul instrucției și educației;
- angajarea și salarizarea personalului didactic să prezinte un grad ridicat de siguranță și stabilitate ferite de influența unor factori subiectivi locali;
- cadrele didactice tinere să aibă un acces mai rapid la salarii mai mari, în funcție de performanța la clasă;
- conducerea de școli să aibă posibilitatea să acorde salarii diferențiate nu doar în funcție de vechime și gradul didactic, ci și după performanțele generale ale școlii, măsurabile prin indicatorii de performanță stabiliți de ARACIP, comensurați prin evaluările naționale și auditul extern;
- descentralizarea deciziilor cu privire la încetarea raporturilor de muncă și aplicarea unor sancțiuni, să asigure participarea la luarea acestor decizii a reprezentanților părinților și a consiliilor de administrație din școli.

Apreciem că un asemenea sistem de angajare și salarizare va responsabiliza personalul didactic față de cerințele școlii și ale părinților și va contribui determinant la creșterea calității procesului de educație și instrucție prin școală.

Față de cele spuse mai sus, apreciem că este imperios necesar ca demersurile de proiectare, dezbateri, adoptare și aplicare a acestor legi să fie simultane.

Ilie Dogaru

Implicarea activă a părinților ca parteneri reali într-o clasă **Step by Step**

Decembrie 1989 a însemnat și pentru România revenirea la pluralism educativ, prin renunțarea la monopolul exclusiv al statului în domeniul învățământului. Apariția și expansiunea învățământului particular și a alternativelor educaționale în spațiul educativ românesc a generat, la momentul respectiv, reacții diferite, atitudinile înscriindu-se, de regulă, între partizanatul nedismulat și contestarea, uneori nefondată.

Imediat după Revoluția din decembrie 1989, schimbările erau inevitabil să se producă și pe tărâmul procesului de învățământ. În pofida greutăților inerente oricărui început, inițiativa particulară și pluralismul educațional, au reprezentat o revenire la valoroasele tradiții ale școlii românești.

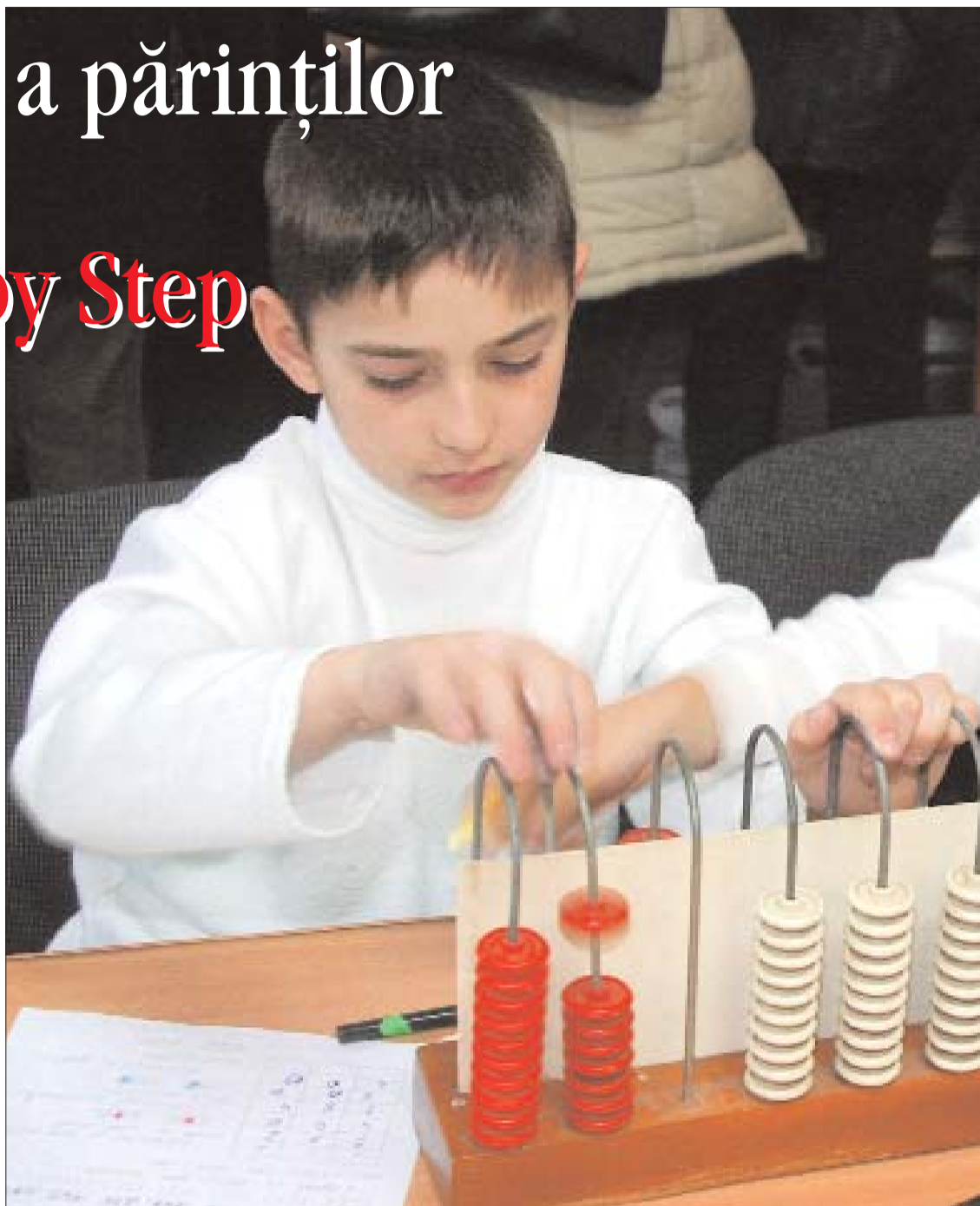
Alternativele educaționale existente în România sunt: Waldorf, Step by Step, Montessori, Freinet și Jena. Însă, în calitatea mea de formator național cu experiență de 9 ani în alternativa educațională Step by Step, aș dori să subliniez, dincolo de legitimitatea și beneficiile acestui program, valențele educative și valorile democratice pe care le promovează. Copiii intră în școală cu enorm de multe cunoștințe și deprinderi. Ei și-au format deja vorbirea și pot comunica cu ușurință. Au multe deprinderi cu care se ajută singuri cum ar fi mâncatul, îmbrăcarea, igiena personală și folosirea uneltelor simple. Ei sunt conștienți de maniere, obiceiuri sociale și unele strategii privind relațiile interpersonale. Tot la această vârstă ei devin conștienți de sine și de lume. Oare cum au învățat în atât de scurt timp atâtea? Cauza acestei dezvoltări remarcabile este relația puternică și unică dintre părinte și copil. Părintele este primul profesor din viața copilului. Programul Step by Step pentru învățământul primar recunoaște, respectă și sprijină rolul părintelui ca prim profesor și expert asupra copilului său. Ca și în Programul pentru învățământul preșcolar, programul pentru școala primară consideră părinții ca parteneri în educația copiilor.

♦ Ce este o familie? În societatea de azi familia nucleară este definită diferit. Admitem că familiile sunt la fel de diverse ca și membrii care le formează. Familiile mari, extinse, cu rude care locuiesc împreună, sau familiile mici cu un părinte și copil sunt la fel de valoroase în ceea ce privește influența primară asupra copiilor. Părinții sunt primele modele în ceea ce privește rezolvarea de probleme, cooperarea și înțelegerea. Părinții își instruiesc copiii intenționat pentru a deveni parte a comunității și societății. Ei au aceleași țeluri pentru copiii lor ca și profesorii. În „Predând la copiii sub 6 ani” James Hymes scrie: „Părinții sunt la fel de convinși ca și profesorul de valoarea, importanța și demnitatea individului. Individul este în acest caz copilul lor”.

♦ Programul Step by Step are încredere în responsabilitatea și cooperarea

părintelui și a școlii pentru a asigura succesul fiecărui copil în toate domeniile de dezvoltare. Profesorul trebuie să comunice dorința școlii de a coopera cu părinții. Cercetările au arătat că efectele unei asemenea cooperări sunt pozitive asupra dezvoltării personale și intelectuale. Dacă acești copii simt implicarea părinților în viața școlii, importanța încrederii în sine crește. Toți copiii beneficiază de pe urma unei relații pozitive și prietenești între casă și școală. Conexiunile le devin mai clare. Copiii înțeleg mai bine mesajul că adulții care sunt importanți pentru ei au grijă de ei. Dacă programele tratează părintele ca partener activ al profesorului, atunci motivația lor crește. Copiii ar trebui să aibă un sentiment al implicării părinților și școlii în favoarea bunăstării lor.

♦ Cum pot fi parteneri părinții și școala? O relație eficientă școală-părinte poate fi realizată în principal pe două căi: o comunicare bilaterală clară și consistentă; variate mijloace de implicare. O școală prietenoasă creează climatul tuturor implicărilor părinților, care înseamnă toate activitățile care cuprind asigurarea necesităților fundamentale și a siguranței de sine a copilului ca și

elaborarea direcțiilor de organizare și sprijin financiar a școlii. În acest domeniu părinții acționează de bună voie în viața școlii.

Câteva din sarcinile posibile ale părintelui voluntar sunt:

- Coordonatori ai unor evenimente speciale: părinții caută resurse pentru programe speciale; ajută la desfășurarea evenimentelor pentru realizarea unui proiect la nivel de clasă sau an de studii.
- Reparații și îmbunătățiri: părinții pot

ajuta la repararea și îmbunătățirea școlii, cum ar fi vopsirea sau construirea terenului de joacă.

- Munca în bibliotecă: acești părinți ajută biblioteca prin verificarea și ordonarea cărților.
- Activități științifice și artistice: părinții pot participa la proiecte speciale artistice și științifice care necesită ajutor suplimentar din partea adulților.
- Supraveghetori pe terenul de joacă: părinții își oferă o parte din timpul lor

pentru supravegherea pe terenul de joacă, pentru a permite învățătorilor să folosească acel timp mai bine la activități.

- Organizatori ai zilelor de naștere și a altor sărbători: mamele și tații pregătesc sărbătorirea zilei de naștere a copilului lor cu toată clasa sau stabilesc detaliile altor sărbători: „100 de zile de școală”. Ca voluntari părinții își oferă timpul, talentele și cunoștințele pentru a ajuta școala. Acest fel de activități întăresc relațiile comunitare de încredere și bunăvo-

intă reciprocă. Fiecare activitate este importantă pentru că arată posibilitatea că fiecare se poate implica în transformarea școlii într-o comunitate adevărată. Într-o comunitate responsabilă și protectoare părinții au un rol activ în educație. Ei sunt recunoscuți ca primul educator al copilului cu rol major în dezvoltarea psihică și socială a acestuia. Scopurile și așteptările programului școlar trebuie discutate și comunicate părinților. Discuțiile deschise, întrunirile informale, corespondența scrisă pun baza unei comunicări reale cu familiile elevilor noștri. Deoarece activitatea școlară ocupă un loc important în viața copiilor, este normal să fie discutată cu familia. Învățătorii vor considera normal să comunice părinților activitățile pe care elevii le desfășoară în mod regulat. Participând la activități, adulții cunosc rolul, etapele și înțeleg importanța exersării aptitudinilor sociale atât în clasă, cât și în afara ei. De asemenea ei vor înțelege legătura puternică creată între casă, școală și comunitate. Activitățile desfășurate cu părinții trebuie concepute interactiv, plăcut și pline de semnificații. Desfășurarea unor întâlniri ocazionale de diferite ocazii permit acomodarea familiilor, promovează participarea și oferă oportunități de implicare activă la activitățile clasei.

O implicare democratică necesită o pedagogie care face mai mult decât să transmită, în mod efectiv, o moștenire genetică. Ea îi învață pe elevi să gândească, să se organizeze și să răspundă pentru faptele lor, să accepte, să îi valorizeze și să îi respecte pe ceilalți.

**Institutor Rodica Corondan
Școala cu Clasele I-VIII
„Lucian Blaga”, Satu Mare**

Calitatea și păcatele învățământului

ONU și UNESCO, adică marea organizație a intelectualilor lumii, au stabilit șase obiective-țintă care vor fi urmărite până în 2015 în lumea școlilor (în primul rând), a culturii, a cercetării științifice, a comunicării.

S-a vorbit în ultimul timp foarte mult despre calitatea învățământului românesc. Pentru a evalua standardul învățământului românesc avem în vedere pe de o parte profesionalismul cadrului didactic, iar pe de altă parte pregătirea elevului. În acest sens se poate sublinia că, pentru a avea un sistem de învățământ performant, este necesar să se îmbine armonios mai multe elemente: un cadru didactic onest, competent și răbdător, un elev motivat și muncitor, dar și manuale care să stimuleze atenția și interesul elevului.

Consider că unirea acestor trei condiții minimale ar putea reprezenta o garanție a asigurării calității minime necesare a oricărui sistem de învățământ. Să aruncăm însă o privire de ansamblu asupra particularităților teoretice și

tre corpul profesoral și masa părinților elevilor;

Păcatul nr. 5: vechimea contează mai mult decât competențele obținute și prin promovarea gradelor didactice.

Cadrele didactice de o înaltă ținută morală, cu spirit de probitate neîndoiește și cu o metodică a predării, ce a consacrat calitatea învățământului românesc, tocmai prin puterea propriului exemplu, sunt tot mai rar întâlnite. Sunt multiple cauzele care au dus la această alarmantă conjunctură, care a generat și un haos indescriptibil în acest sistem,

terțiilor etice de selectare a personalului didactic, de acordare a diverselor funcții și distincții. În acest sens se poate aminti atitudinea persoanelor cu putere de decizie care acordă, uneori, pe

tivizată încât elevul ajunge să-l disprețuiască și să-l jignească pe însuși cadrul didactic. Pentru a iniția o luptă împotriva unei astfel de lipse de etică și pentru a preveni continua degradare a

imorale pe care le-au cunoscut în școală și vor lua decizii chiar în detrialment sistemului de învățământ.

Aș sugera ca în cazul când anumite școli doresc să organizeze învățământul de clase de nivel (deci nu pe clase eterogene sub aspectul pregătirii elevilor), atunci acest lucru trebuie, de asemenea, comunicat părinților. Dacă se lucrează însă în clase eterogene, acestea nu exclud programele suplimentare pentru elevii capabili de performanțe superioare la anumite discipline. Însăși programele actuale permit ca, după parcurgerea adecvată a trunchiului comun, obligatoriu pentru toți elevii, să se realizeze fie o aprofundare a materiei, fie o extindere a ei sau chiar o nouă disciplină de studiu în cadrul curriculumului la decizia școlii. În niciun caz însă nu le puteți cere tuturor să fie supradotați sau să organizeze o a doua școală acasă pentru că așa vrea cineva (părinte sau profesor).

Copiii capabili de performanțe superioare pot promova, conform legii nr. 84-1995 - legea învățământului - două clase într-un an de studiu, iar cei care nu sunt mulțumiți de serviciile învățământului public pot apela la cele ale unei școli private, unde selecția elevilor se face după alte criterii decât în școlile publice.

Prof. Cezar Vasilescu, Botoșani

Obiectivele-țintă sunt:

- ◆ Școlarizarea de la vârstă foarte mică;
- ◆ Generalizarea învățământului primar;
- ◆ Școala pentru tineri și adulți (școala de-a lungul vieții);
- ◆ Alfabetizarea/școlarizarea adulților;
- ◆ Egalitatea de șanse în educație pentru ambele sexe;
- ◆ Calitatea învățământului/educației (da, adesea, instrucția, transmiterea de cunoștințe se face foarte bine la noi - dar textualist!; nu, nu stăm bine la capitolul educație).

practice ale învățământului românesc luând în considerare și păcatele lui.

Păcatul nr. 1: profesorii nu sunt pregătiți cum trebuie (în facultăți, la cursuri de reciclare) pentru complicata și dificila lor misiune;

Păcatul nr. 2: tinerii absolvenți de facultate sunt trimiși către școlile dificile în chiar primii lor ani de învățământ;

Păcatul nr. 3: timpul de lucru al profesorului este tabu (18 ore pe săptămână - sâmbăta și duminica porțile școlii se încuie în cele mai multe cazuri);

Păcatul nr. 4: neîncredere reciprocă în-

cu consecințe dramatice pentru actualele generații de elevi.

Printre principalele cauze care au generat împuținarea cadrelor didactice competente și implicit deprecierea calității învățământului, precum și instabilitatea acestuia, se pot menționa: salariile derizorii ale cadrelor didactice și consecințele ce decurg de aici, legislația lacunară care reglementează relațiile din acest sistem, precum și anarhia care se accentuează treptat.

Cred că o consecință dramatică a remunerației derizorii este abandonarea cri-

terii pecuniare funcțiile, gradațiile de merit sau orice alte distincții, fără a ține seama de criteriile morale și de consecințele abandonării accesului la distincțiile amintite, pe criterii de competență. Astfel, „pegra societății” își face loc la nivelurile superioare ale unui sistem care ar trebui să reprezinte etalonul moral al altor sisteme la baza cărora se află. Legislația care ar urma să ordoneze aceste relații ori nu este aplicată ori este lacunară pentru a nu se putea aplica.

Am convingerea că pe astfel de criterii sunt promovate și manualele. Acestea sunt întocmite în grabă de diverși indivizi care încearcă să iasă din anonim. Au doar scopul de a aduce avantaje pecuniare și adesea nu mai țin seamă de condițiile minimale pe care trebuie să le îndeplinească. Am ajuns astfel în situația în care aceeași generație studiază după manuale diferite editate de aceeași editură.

Nu în ultimul rând, o contribuție substanțială la scăderea calității și a moralității din învățământ o are lipsa de motivare a elevului. În prezent, în afara orelor de curs elevul trăiește într-o lume în care aproape orice se obține prin bani necâștigați cu sudoarea frunții. În astfel de condiții, observând că poate obține orice obiect sau orice profesie mai mult sau mai puțin meritate pe criterii financiare, importanța competiției profesionale care să-i aducă un serviciu bine remunerat este așa de mult rela-

sistemului de învățământ, amintesc că incompetența cadrelor didactice ajunge la o catedră pe care nu o stăpânesc se răsfrânge în mod direct și asupra pregătirii elevilor. Elevii mediocri vor deveni tot pe aceleași criterii studenți mediocri, iar pe viitor vor deveni incompetenți întâlniți în diversele domenii de activitate. Incompetenții produși de învățământ vor alimenta haosul diverselor domenii de activitate ale societății. De remarcat că unii dintre aceștia pot ajunge în funcții înalte pe criterii

REDUCEREA NUMĂRULUI DE PROȘTI

Corina Dumitru

Unul din obiectivele majore ale educației în orice țară este calitatea rezultatelor evaluării cunoștințelor, deprinderilor etc. ale cetățenilor în diverse etape ale vieții, evaluări care caută să fie cât mai obiective. Atunci când rezultatele nu sunt cele așteptate, statul, guvernele și alte organisme ale puterii, care urmăresc o politică a interesului național, încearcă să găsească soluții pentru a crește numărul persoanelor care răspund acestor evaluări peste un anumit nivel. Standardele rămân aceleași, ceea ce încearcă să schimbe

autoritatea educațională sunt strategiile, metodele, motivațiile etc.

La noi, popor original și înzestrat cu o creativitate ieșită din comun, lucrurile devin mult mai simple. Vrea, de exemplu, directiva europeană X ca numărul analfabeților sau, mai grav, al semi-analfabeților (specie periculoasă prin capacitatea ei de penetrare până la cele mai înalte nivele decizionale) să fie sub un anumit procent. Sistemul românesc prevede un examen național, despre care cei testați știu. Când află de el, când știu exact ce vor cuprinde probele, aici se aplică primul principiu 100% românesc - legea meteorologică: depinde cum îi tună Ministerului. Sigur că fiind atâtea fronturi atmosferice de idei reformatoare, precipitații de ordonanțe contradictorii și curenți de păreri recolta finală nu e prea bogată și nici de calitate.

De, cu îngrășăminte „chimice” nu prea iese cine știe ce! Și cum am cam uitat ce înseamnă învățatul „natural” și nu doar toceala pentru media umflată rămâne directiva... dezumflată.

Soluția: schimbarea standardului! Publicăm subiectele cu jumătate de an înainte (hai, că dacă „băgați” de 10 teste rezolvate pe săptămână, vă mai rămâne timp și să le tociți!), tipărim și soluțiile „agreate” de organul evaluator (contra cost, că v-a explicat domnul prim-ministru că numai proștii fac muncă voluntară), le mai schimbăm pe ici-pe colo (dă bine o Erat ca ecou al sugestiilor „boborului”) și dăm examenul. Corectăm și constatăm cu satisfacție ce efecte miraculoase a avut „strategia” noastră de manipulare a standardului. Și raportăm directiva îndeplinită! Ura, ne-am mai integrat o dată cu folos! Ce raportăm? Creșterea numărului de

oameni care știu să aplice cu succes în practică noțiuni teoretice învățate în școală? A numărului celor care știu să formuleze opinii proprii, să-și pună întrebări, a celor care știu să creeze ceva personal exprimând cunoștințe generale în același timp? Creșterea nivelului de cultură generală, a abilităților de exprimare?

Nu, cei care au tocit, care au luat peste 5 cumpărând tonele de culegeri cu soluții miraculoase nu sunt de fapt nici mai educați (în sensul formării unor deprinderi intelectuale), nici mai bine pregătiți pentru viața profesională, nu sunt nici măcar la standardele mult temutei directive europene X, sunt doar un număr, un procent de umplut orgolii, de liniștit conștiințe, de biete victime ale unei ingeniozități mult ieșite din comun atunci când vine vorba de... reducerea numărului de proști... pe hârtie!

Hărdău, un ministru de școală nouă

Ministerul Educației vrea să revoluționeze învățământul preuniversitar

Noua lege a învățământului preuniversitar vine să revoluționeze încă o dată sistemul educațional din România. Dacă proiectul se va menține pe linia dictată de Ministerul Educației și Cercetării și va trece de Parlament vom asista la un nou început al învățământului. Bun sau rău, asta rămâne de stabilit. Cert este că la ora actuală conducerea MECD este hotărâtă să facă schimbări majore în învățământul românesc. Aceste modificări vor afecta în proporție covârșitoare atât elevii, cât și personalul din unitățile școlare.

Examenele de sfârșit de ciclu, în ceață

Noua lege a învățământului preuniversitar nu prevede exact ce se va întâmpla cu actualele teste naționale care se susțin la sfârșitul clasei VIII-a. Ideea privind desființarea acestui examen național nu este nouă, însă pentru prima dată apare și într-un proiect de lege. Totuși, noul act normativ este o mențiune prin care se spune că va fi totuși o selecție a elevilor care vor trece de la învățământul gimnazial la liceu sau SAM, însă metodologia va fi stabilită de

către MECD după apariția legii învățământului.

În ceea ce privește bacalaureatul lucrurile sunt puțin mai clare. Examenul se va susține într-o singură sesiune și nu în două ca până acum. Bac-ul constă în susținerea a două, respectiv trei probe comune și a altor probe specifice diferențiate, în funcție de filieră, profil și specializare. Probele comune vor fi limba și literatura română, scris și oral; una din limbile moderne de circulație internațională studiate în liceu, oral; limba și literatura maternă, scris și oral, pentru elevii care au urmat studiile liceale într-o limbă a minorităților naționale, respectiv limba și literatura modernă, pentru elevii care au urmat studiile liceale cu limba de predare limba modernă respectivă. În ceea ce privește probele specifice examenului de bacalaureat, acestea vor fi stabilite de Ministerul Educației și Cercetării și sunt anunțate elevilor la începutul primei clase de liceu.

Absolvenții care au promovat toate clasele de liceu cu medii generale de minimum 9,50, iar la examenul de bacalaureat au obținut media 10 primesc diplomă de merit.

liului de administrație sunt în proporție de 50% reprezentanți ai școlii și în proporție de 50% reprezentanți ai părinților, ai autorităților publice locale, ai agenților economici etc. Președintele Consiliului de administrație este unul dintre membrii acestuia, ales prin vot secret, pe o perioadă de un an. Președintele Consiliului de administrație poate fi oricare dintre membrii acestuia, cu excepția reprezentantului elevilor. Potrivit proiectului de lege, va exista și consiliul profesoral al unității de învățământ cu rol de decizie în domeniul instructiv-educativ, care va fi format din personalul didactic de predare din unitatea respectivă. Președintele Consiliului profesoral este directorul unității de învățământ.

Dispare titularizarea

Noua lege vine să reglementeze și modul de angajare a personalului didactic. În învățământul preuniversitar de stat, particular și confesional, posturile didactice se ocupă prin concurs organizat la nivelul unității de învățământ sau al unui grup de unități de învățământ, conform unei metodologii elaborate de Ministerul Educației și Cercetării. Astfel, nu se mai aduce vorba de concursul național de titularizare, iar personalul didactic nu va mai fi angajat al învățământului, ci doar al școlii în care își desfășoară activitatea. Drepturile și îndatoririle personalului din învățământul preuniversitar sunt reglementate în Statutul personalului didactic din învățământul preuniversitar.

Un nou consiliu de administrație

Consiliul de administrație este organ colegial de conducere al unității de învățământ preuniversitar care are personalitate juridică. Membrii consi-

Finanțarea de bază, în funcție de numărul de elevi

Ministerul Educației și Cercetării își va păstra dreptul de inițiativă în domeniul

O nouă structură a învățământului preuniversitar

Dacă proiectul de lege al învățământului va trece în forma prezentată de Ministerul Educației și Cercetării (MEC) structura învățământului preuniversitar se va schimba major. Astfel, potrivit reprezentanților MEC, sistemul de învățământ preuniversitar va cuprinde următoarele niveluri:

- educația timpurie
 - învățământul preșcolar, care cuprinde grupa mică, grupa mijlocie, grupa mare;
 - învățământul primar, care cuprinde clasa pregătitoare și clasele I-V;
 - învățământul secundar, care cuprinde:
 - învățământul secundar inferior: gimnaziu, care cuprinde clasele VHX;
 - învățământul secundar superior:
 - ♦ învățământ profesional – clasele X-XI/XII
 - ♦ învățământ liceal – clasele X-XII/XIII
 - învățământul terțiar non-universitar, care cuprinde învățământul postliceal;
- (3) Învățământul primar și secundar inferior constituie învățământul obligatoriu.
- (4) Formele de organizare a învățământului preuniversitar sunt: învățământ de zi, seral, cu frecvență redusă și învățământ la distanță.
- (5) Învățământul obligatoriu se organizează în forma de zi. În mod excepțional, pentru persoanele care au depășit cu mai mult de 2 ani vârsta clasei, învățământul obligatoriu se poate organiza și în alte forme de învățământ, pe baza unei metodologii specifice, elaborate de MEC.

politicii financiare și al resurselor umane din sfera educației și colaborează cu alte ministere implicate în dezvoltarea învățământului. Unitățile de învățământ preuniversitar sunt instituții publice, a căror finanțare este asigurată

prin bugetul local și din venituri proprii, în conformitate cu prevederile legii finanțelor publice locale.

Finanțarea unităților de învățământ preuniversitar de stat va cuprinde: finanțarea de bază, finanțarea comple-

mentară și finanțarea compensatorie. Finanțarea de bază va asigura fonduri la care volum este determinat de numărul de elevi/preșcolari și costul/elev necesar desfășurării în condiții normale a procesului de învățământ pentru fiecare nivel, filieră și profil. Finanțarea de bază va cuprinde următoarele categorii de cheltuieli: cheltuielile de personal didactic, didactic auxiliar și nedidactic aferent desfășurării în bune condiții a procesului de învățământ; cheltuielile pentru perfecționarea personalului didactic; cheltuielile pentru procurarea manualelor școlare acordate în mod gratuit elevilor din învățământul preuniversitar obligatoriu; dotările cu mijloace de învățământ de natura obiectelor de inventar; cheltuielile materiale și pentru servicii curente; cheltuielile pentru asigurarea unor facilități de transport pe calea ferată acordate elevilor și cadrelor didactice.

Trebuie spus că alocarea fondurilor pentru finanțarea de bază a unității de învățământ se face pe baza unei formule de finanțare, care ia în considerare numărul de elevi din unitatea de învățământ, costul standard pe elev/preșcolar și de factorii dependenți de densitatea elevilor în zonă, severitatea dezavantajelor și de alți factori.

Noua lege prevede și alocare a minimum 6% din PIB pentru învățământ.

**Federația Educației Naționale și FINANSBANK
au o ofertă special gândită
doar pentru membrii FEN.
Nu mai sta pe gânduri, spune-i liderului tău
de sindicat să îți facă și ție
un CardFinans Avantaj – grup FEN!**

Condiții speciale pentru membrii FEN:

- * **Zero taxă** de emiterere;
- * **Zero comision anual** de administrare;
- * Plata în rate cu **0% DOBÂNDĂ**
- * În curând, campanii și **oferte speciale** pentru credite și alte servicii financiare.

FINANSBANK

FEN se judecă la CEDO cu statul român

SCURT ISTORIC:

În România, personalul didactic de predare și cel auxiliar sunt salarizate prin Legea 128/1997 și Contractul colectiv de muncă unic la nivel de ramură învățământ. Acestea stabilesc drepturile salariale și modul în care acestea sunt calculate la aplicarea în salariu. Întrucât de la publicarea Legii 128/1997 salariile nu au fost niciodată corect calculate, o serie de unități au deschis acțiuni în instanță, recuperându-și o parte din drepturile salariale.

Având în vedere faptul că acest calcul greșit se datora unor erori rezultate din aplicarea legii la nivelul întregului sistem de învățământ, pe cale de consecință și prejudiciul exista la nivelul întregului sistem de învățământ.

Astfel că, în baza dreptului de acces la

justiție în ianuarie 2005 am adresat Tribunalului București o cerere de chemare în judecată a tuturor instituțiilor publice care erau implicate în finanțarea instituțiilor de învățământ, stabilirea procedurilor de calcul al salariilor și plata lor: Guvernul României, Ministerul Educației și Cercetării, Ministerul Finanțelor Publice, Consiliile Județene și Inspectoratele școlare din județele în care federația noastră are membri de sindicat. Prin aceasta am solicitat instanței obligarea tuturor instituțiilor chemate în judecată la repararea prejudiciului salarial creat salariaților din sistemul de învățământ, membri ai federației noastre, prin calculul greșit al salariilor pentru ultimii trei ani (perioada maximă pentru care legea permite despăgubirea).

În mod concret, pentru fiecare salariat prejudiciat, ulterior admiterii acțiunii astfel inițiate, urmau să se calculeze, în mod individual, drepturile salariale în raport cu actele normative în vigoare, în succesiunea lor temporală, rezultând ceea ce i se cuvine fiecăruia, aplicându-se și actualizarea în raport cu rata inflației până la data plății efective.

Însă, la fiecare termen, instanța s-a dovedit fătăș adversarul cauzei noastre, refuzând, sub diferite scuze judecarea cauzei prin numeroase amânări nejustificate.

Întrucât această instanță refuza să se investească material, am găsit ca artificiu juridic să ne adresăm și Curții de Apel București, cu o cerere identică, pentru ca aceasta să se declare incompetentă și să trimită astfel dosarul la

Tribunalul București, pentru a evita o nouă tergiversare a cauzei creată de magistrați.

La 27 aprilie 2005, adresăm Curții de Apel București o cerere de chemare în judecată absolut identică celei inițial introdusă la Tribunal, care s-a înregistrat în dosarul cu nr. 1824/2005. Prin aceasta am solicitat aceleași drepturi (cererea fiind identică) ca și în cererea inițial introdusă la Tribunal, respectiv obligarea tuturor instituțiilor chemate în judecată la repararea prejudiciului salarial creat salariaților din sistemul de învățământ prin calculul greșit al salariilor. Ca și în acțiunea inițială, pentru fiecare salariat prejudiciat, ulterior admiterii acțiunii astfel inițiate, urma să se calculeze, în mod individual, drepturile salariale în raport de actele normative în vigoare în succesiunea lor temporală, rezultând ceea ce i se cuvine fiecăruia, aplicându-se și actualizarea în raport de rata inflației până la data plății efective.

Cum era de așteptat, Curtea de Apel și-a declinat competența materială în favoarea Tribunalului București, unde se constituie dosarul nr. 44629/2005. Pe rolul aceleiași instanțe apar astfel două dosare identice față de care, în mod absolut abuziv și ilegal, așa cum veți vedea în cele ce urmează, magistrații s-au pronunțat împotriva conexării lor.

CAUZA ÎN FOND

Dosar nr. 44629/2005, Tribunalul București secția a VIII-a pentru conflicte de muncă primește termen pentru 4 decembrie. Acest termen se amână pentru a da părților posibilitatea luării la cunoștință de întâmpinările depuse. 16 decembrie, alt termen de judecată la care procedura de citare incompletă, astfel că instanța acordă termen pentru 27 ian. 2006. Față de acest termen, care încălca dispozițiile referitoare la caracterul urgent al cauzelor -litigii de muncă pentru care legiuitorul a stabilit termene mai mici de 15 zile - am formulat cerere de preschimbare a termenului de judecată (art. 153 alin. 3 Cod de procedură civilă) într-un termen rezonabil, așa cum este definit de Constituția României în art. 21.

Cererea de preschimbare primește termen pentru data de 6 ian. 2006, însă din nou procedura de citare a fost incompletă, astfel că acesta s-a amânat pentru termenul din 27 ian. 2006, termen pentru care instanța pune în vedere părților să-și numească un singur reprezentant, un curator special, pentru a scurta o procedură complicată.

La 27 ianuarie 2006 avem un nou termen de judecată, când instanța pune în discuția părților **excepția litispendenței** acestui dosar cu dosarul identic, aflat chiar pe roul aceleiași instanțe (Tribunalul București, Secția a VIII-a, doar că la alt complet) mai vechi investit. În mod nejustificat și ilegal, instanța respinge această excepție și ca urmare judecata continuă, iar instanța numește pentru părți un curator special și acordă termen 24 feb. 2006 pentru continuarea judecării.

La termenul din 24 feb. 2006 procedura de citare este completă astfel că instanța deschide dezbaterile pe excepțiile procesuale invocate de părți. Prima excep-

ție discutată, **excepția calității procesuale active** a Federației Educației Naționale. Desigur, Federația Educației Naționale a solicitat respingerea excepției lipsei calității procesuale active, arătând instanței toate dispozițiile legale care conferă organizației calitate procesuală activă. Am arătat în acest sens următoarele:

♦ Decretul nr. 31/30 ian. 1954, modificat prin Legea nr. 4/1956 art. 33 alin. 1 - că „persoanele juridice care sunt supuse înregistrării au capacitatea de a avea drepturi și obligații de la data înregistrării lor”, art. 34 alin. 1 - că „Persoana juridică nu poate avea decât acele drepturi care corespund scopului ei, stabilit prin lege, actul de înființare sau statut”.

♦ Constituția României, art. 9 („sindicatelor, patronatele și asociațiile profesionale se constituie și își desfășoară activitatea potrivit statutelor lor, în condițiile legii. Ele contribuie la apărarea drepturilor și la promovarea intereselor profesionale, economice și sociale ale membrilor lor”) și art. 41 alin. 2 (Salariații au dreptul la măsuri de protecție socială...) ♦ Legea nr. 54/2003 prin art. 1, art. 27 și 28 alin. 1 stabilește că sindicatele „...apără drepturile membrilor lor, ce decurg din legislația muncii, statutele funcționarilor publici, contractele colective de muncă, ..., în fața instanțelor judecătorești, ..., prin apărători proprii sau aleși” și art. 28 alin. 2 „în exercitarea atribuțiilor de la alin. 1 organizațiile sindicale au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv de a formula acțiune în justiție în numele

FEN TE AȘTEAPTĂ ȘI PE TINE!

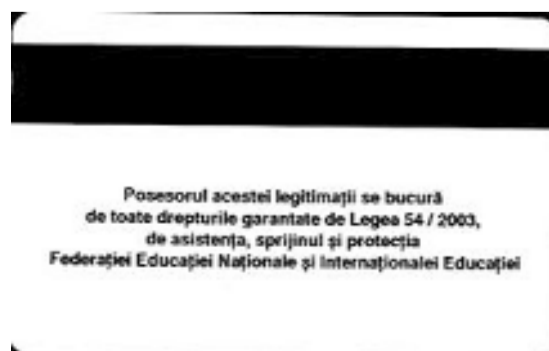
Are cine să te apere? Chiar o face? Dacă nu, membrii Federației Educației Naționale te cheamă alături. Nu vei regreta. În plus, imediat ce te vei înscrie, o să primești mai multe avantaje. Cu noua legitimație FEN pășești în secolul următor. Cardul FEN îți oferă:

- ❖ un control stomatologic anual gratuit la unul dintre cabinetele stomatologice agreate;
- ❖ indemnizație pentru spitalizare în caz de accident de 10 RON/zi;
- ❖ asigurare pentru îmbolnăvire gravă standard cu o despăgubire de 1.000 RON - afecțiunile grave acoperite sunt: cancer, infarct, transplant major de organe, atac vascular cerebral, afecțiuni coronare care reclamă o intervenție de tip by-pass, insuficiență renală;
- ❖ asigurare de deces din orice cauză, cu o despăgubire de 2.000 RON.

Ți dorești un telefon mobil pentru care să dispui gratuit de 500 de minute de convorbiri lunar cu membrii grupului, un abonament și tarife, pentru convorbiri în cadrul rețelei Zapp, dar și în oricare alte rețele, fără concurență? Nu ai decât să devii membru al grupului FEN-Zapp! Cum faci asta? La legătura imediat cu sindicatul local care îți va furniza toate amănunțele necesare. Oferta este valabilă și pentru membrii familiei tale; vei putea comunica cu ei timp de 500 de minute lunar, gratuit. Dacă ai nevoie de o legătură internet rapidă, stabilă, cu costuri mici și pe care o poți lua cu tine oriunde dorești, modemul CDMA High Speed Data Z010 de la Zapp este soluția ideală. Cere liderului tău județean amănunțe și vei putea avea acces instantaneu la internet, adresa de e-mail, vei putea conversa pe internet cu prietenii, cu colegii tăi din toată țara și vei avea acces nelimitat la bazele de date și informații oferite de internet.

Acesta este numai începutul. O echipă a FEN caută în fiecare zi noi avantaje pentru membrii săi. Se negociază deja cu mai multe firme și instituții interesate de dimensiunea grupului FEN pentru ca posesorii legitimației FEN să aibă avantaje în sfera finanțelor, serviciilor, comerțului etc.

Dacă dorești să devii membru FEN poți primi toate explicațiile necesare la:
tel.: 021/337.11.40 sau 021/337.11.85 • e-mail la office@fen.ro • www.fen.ro

membrilor lor, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea celor în cauză. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată“)

♦ Legea 169/1999, art. 67 lit. b - (sunt conflicte de drepturi următoarele: a) conflicte în legătură cu încheierea, exercitarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractului individual de muncă, b) conflicte în legătură cu executarea Contractelor Colective de muncă).

cale tocmai pentru a-și putea împlini scopul pentru care sunt astfel constituite (art. 28 din Legea 54/2003: sindicatele „...apără drepturile membrilor lor, ce decurg din legislația muncii, statutele funcționarilor publici, contractele colective de muncă, contractele individuale de muncă, ..., în fața instanțelor judecătorești, ..., prin apărători proprii sau aleși“ și alin. 2: „în exercitarea atribuțiilor de la alin. 1 organizațiile sindicale au dreptul de a întreprinde orice acțiune prevăzută de lege, inclusiv

torul este în drept să le ceară acestora să prezinte explicații, oral sau în scris, precum și să pună în dezbateră lor orice împrejurări de fapt sau de drept, chiar dacă nu sunt menționate în cerere sau în întâmpinare. Art. 129 alin. 5: „judecătorii au datoria să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. Ei vor putea ordona adminis-

Sentinței Civile nr. 989/2006, la 28 martie 2006 am formulat recurs la Curtea de Apel București împotriva hotărârii astfel pronunțată.

Recursul primește numărul de dosar 44629/3/2005, având ca termen de judecată data de 11 aprilie 2006; acesta a fost amânat pentru comunicarea actelor către părți.

La 22 iunie 2006 avem un nou termen de judecată la care instanța deschide dezbaterile și pune în discuția părților motivele de recurs. Federația Educației Naționale, prin cei doi apărători, a pledat punctual fiecare dispoziție legală încălcată, arătând, prin comparație, textele legale aplicabile.

Instanța de judecată a amânat pronunțarea hotărârii pentru data de 29 iunie 2006, când hotărăște asupra cauzei prin **Decizia Civilă nr. 2363/R/2006**. Instanța respinge recursul ca nefondat, motivând următoarele: „**Din interpretarea acestor dispoziții legale rezultă că reclamanta Federația Educației Naționale nu are exercițiul dreptului de chemare în judecată, pentru valorificarea drepturilor și intereselor membrilor de sindicat, în lipsa unui mandat din partea acestora**“.

Dacă raportăm această reținere a instanței la toate temeiurile de drept invocate mai sus, lesne poate fi observat caracterul ilegal și abuziv al hotărârii pronunțate.

CONTESTAȚIA ÎN ANULARE

Împotriva Deciziei Civile nr. 2363/R/2006 am formulat contestație în anulare. Contestația a fost înregistrată la Curtea de Apel București sub nr. 6878/2/2006.

fel încât o cale de atac la acest recurs nu putea fi soluționată de aceiași judecători. La termenul din data de 26 octombrie 2006 am adus acest fapt la cunoștința completului de judecată și am întrebat dacă înțeleg să se abțină. Prin președintele său Dobraniște Liviu Cornel, completul a considerat că nu se află în situația prevăzută de art. 25, nefiind el completul care a pronunțat decizia civilă împotriva căreia se formulase calea de atac pe care erau însărcinați acum să o soluționeze. Din acest motiv am formulat cerere de recuzare a celor trei magistrați, în parte. Prin aceasta, instanței de soluționare a cererii de recuzare i s-a precizat în mod punctual faptul că toți judecătorii recuzați și-au spus deja părerea cu privire la cauză atunci când au judecat și pronunțat Decizia Civilă nr. 42363/R/2006, astfel încât ei nu mai pot lua parte la judecarea unei căi de atac chiar împotriva unei decizii pronunțate de ei. În susținerea cererii am arătat că este de minimă logică juridică faptul că judecătorii care s-au pronunțat deja într-o cauză, chiar în sensul respingerii cauzei, nu mai pot participa la reanalizarea cauzei și în calea de atac.

Am arătat că, din contră, calea de atac prin contestația în anulare vizează tocmai reanalizarea cauzei sub aspectele invocate împotriva Deciziei civile nr. 4. 2363/R/2006, nefiind utilă, obiectivă și legală situația în care contestația este analizată și soluționată și de persoana care a respins-o deja.

Contestația în anulare vizează tocmai contestarea modului în care judecătorii au înțeles să soluționeze cauza, în raport de obiectul cauzei și dispozițiile legale aplicabile acestuia. Cum putem crede că soluția din contestația în anulare ar fi putut fi alta decât cea dată deja în recurs, atâta timp cât cauza era soluționată de aceiași judecători? Doar același complet nu și-ar fi contrazis soluția pronunțată în recurs. Și atunci, intervine întrebarea logică, chiar retorică, ce rost mai avea judecarea acestei contestații în anulare? Ce rost mai au dispozițiile Codului de procedură civilă și ale Constituției dacă înșiși judecătorii nu le iau în seamă? Unde mai apare „dreptul la un proces echitabil“?

În acest context, deși nu era nici o îndoielă că cei trei judecători recuzați își spusese deja părerea cu privire la pricina noastră, instanța de soluționare a cererii de recuzare a apreciat în încheierea din 26 oct. 2006 că nu pot fi reținute susținerile petentei în sensul că acel complet și-a spus părerea cu privire la pricină.

Acesta este un abuz de drept și de poziție, pe care cei șase judecători (dintre care trei magistrați sunt cei care nu s-au abținut și ceilalți trei magistrați care au respins cererea de recuzare) și l-au permis față de cei 50.000 de salariați reprezentați în cauză de reclamanta Federația Educației Naționale. Pentru că l-am găsit ca un abuz grosolan, am solicitat Consiliului Superior al Magistraturii să analizeze cauza sub aspectul deontologiei profesionale și să dispună în consecință.

Contestația în anulare a fost judecată și soluționată fără citarea legală a părților și în absența lor.

Ca urmare a respingerii cererii de recuzare, cauza a fost repusă pe rol, însă Federația Educației Naționale nu a mai fost citată pentru un alt termen. Altfel

♦ Codul Muncii art. 282 lit. c care stabilește că pot fi părți în conflictele de muncă și sindicatele.

♦ Statutul Federației Educației Naționale art. III Secțiunea 3, art. IV, Secțiunea 12 lit. d.

Părății au solicitat admiterea excepției, iar instanța, deliberând, a admis excepția lipsei calității procesuale active a Federației Educației Naționale, pronunțând astfel Sentința Civilă nr. 989/2006. În ciuda tuturor dispozițiilor legale care ne legitimau în cauză, expuse mai sus, instanța a motivat această decizie prin faptul că Federația Educației Naționale nu are calitatea să-i reprezinte pe membrii săi decât la cererea acestora, însoțită de tabele nominale cu membrii de sindicat care mandatează sindicatul să-i reprezinte în justiție.

Față de motivul respingerii acțiunii noastre, „nedovedirea calității de reprezentant“, în completarea celor de mai sus, facem următoarele argumentări:

Raportat la dispozițiile legale referitoare la persoanele juridice în general și la sindicate în particular, la protecție socială și la contractul colectiv de muncă, apreciem ca nenecesară și netemeinică această dovedire; legea conferă calitate procesuală activă organizațiilor sindi-

de a formula acțiune în justiție în numele membrilor lor, fără a avea nevoie de un mandat expres din partea celor în cauză. Acțiunea nu va putea fi introdusă sau continuată de organizația sindicală dacă cel în cauză se opune sau renunță la judecată). Observăm că eventualul mandat prevăzut de acest articol se referă cel mult la o dovadă cerută numai în cazul în care membrii de sindicat s-ar opune acțiunii. În niciun caz art. 28 din Legea 54/2003 nu condiționează calitatea procesuală a sindicatului de prezentarea vreunui mandat. Însă, dacă totuși instanța ne-ar fi pus în vedere și ar fi apreciat cu adevărat necesitatea dovedirii calității de reprezentant prin depunerea de tabele nominale privind acordul membrilor de sindicat asupra acțiunii, nu ne-am fi opus. Principiul disponibilității judecătorului este garantat, iar intenția noastră era de a restabili drepturile salariaților membri de sindicat.

Dacă instanța s-ar fi conformat dispozițiilor de procedură civilă nu ne-am fi aflat în această situație. Arătăm în acest sens: art. 129 alin. 4 spune că: cu privire la situația de fapt și motivarea în drept pe care părțile le invocă în susținerea pretențiilor și apărărilor lor, judecă-

trarea probelor pe care le consideră necesare, chiar dacă părțile se împotrivesc“, art. 132 alin. 1 (la prima zi de înfățișare instanța va putea da reclamanțului un termen pentru întregirea sau modificarea cererii, precum și ptr. a propune noi dovezi...) coroborat cu art. 134 (definiția primei zile de înfățișare).

Față de toate acestea, în condițiile în care dovedirea calității de reprezentant nu ne-a fost pusă în vedere, ci a fost creată ca o motivație artificială a respingerii acțiunii, ulterioară dezbaterilor, pentru alte motive decât cele legale, am apreciat acest argument ca un motiv ilegal, neîntemeiat și mai ales neprofesionist.

CAUZA ÎN RECURS

Având în vedere toate acestea, raportat la motivarea instanței din dispozitivul

spus, contestația în anulare s-a judecat fără ca părțile să fie legal citate.

După câțiva timp, văzând că nu primim niciun semn din partea Curții de Apel față de cauza noastră, consultând condiția de ședință, aflăm că, de fapt, aceasta se și încheiase, întâmplător în sensul respingerii contestației. Întrucât cererea de recuzare se judecă fără citarea părților, deci fără ca acestea să aibă cunoștință de soluția și de următorul termen, este obligatorie procedura citării părților. În cazul nostru această procedură nu a fost efectuată astfel încât contestația în anulare s-a judecat în lipsa noastră.

Sub aspectul intenției de a-și ascunde practica vinovată este de „înțeles“ continuarea procesului fără citarea noastră. Sub aspect legal și moral acesta a fost o agravantă la tot ceea ce s-a petrecut până la acel moment și o dovadă elocventă a poziției abuzive și ilegale a celor în cauză.

Soluția pronunțată în contestația în anulare confirmă abuzul împotriva legii și a Federației Educației Naționale săvârșit prin încălcarea flagrantă a legii și a dispozițiilor care ne legitimau în cauza noastră.

Abuzând de puterea de dispoziție și de caracterul irevocabil al deciziilor civile, la soluționarea contestației în anulare magistrații români au ignorat cu orice preț orice dispoziție legală care ne-ar fi legitimat în cauza noastră (enumerată la începutul prezentei). Practic, cunoscând caracterul irevocabil al hotărârilor de recurs, atât completul de recurs, cât și completul din contestația în anulare (aceiași din recurs), ne-a respins cauza fără ca, cel puțin, să-și pună problema dispozițiilor legale invocate de noi.

Prin limitarea la anumite motive de exercitare a căilor de atac, expres statuate prin procedura civilă, noțiunea, sensul și scopul recursului și a contestației în anulare sunt golițe de conținut, ceea ce conduce la situația imposibilității exercitării unui recurs efectiv. Prin această situație, statul se „asigură“ că, în anumite cauze, sentința să poată fi una favorabilă lui.

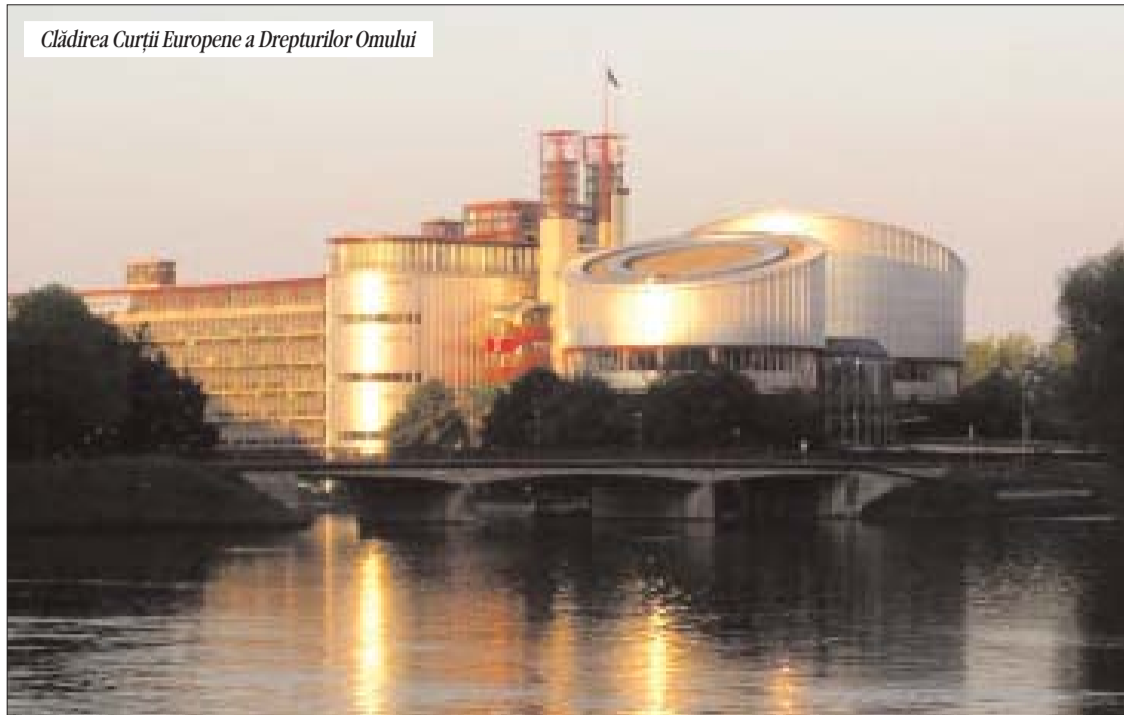
În acest context, indiferent de susținerea și apărarea noastră, dacă un complet de recurs nu vrea să admită cauza, pentru alte motive decât cele legale, o poate face foarte ușor, întrucât oricum hotărârea sa este irevocabilă, iar admiterea căii extraordinare de atac (contestația în anulare de exemplu) este condiționată de motive limitative de exercitare care, întâmplător, nu se pot întruni niciodată atunci când pârât este statul român.

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

În prezenta situație, ulterior recursului și separat contestației în anulare, în baza art. 6, art. 11 și art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, am apreciat că suntem în drept să formulăm o cerere la Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru ca aceasta să verifice dacă, la soluționarea cauzei expuse, statul român s-a conformat normelor de drept aplicabile.

Cererea noastră este înregistrată la CEDO în data de 28.11.2006 și primește numărul de dosar 49843/06. Am întemeiat cererea noastră pe următoarele argumente de fapt și de drept:

♦ Conform art. 6 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Clădirea Curții Europene a Drepturilor Omului

„orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială instituită de lege...“.

Instanțele naționale și-au dovedit atitudinea părtinitoare și intenția explicită de a favoriza una dintre părți, în cazul nostru statul român, prin autoritățile publice chemate în judecată.

Instanțele naționale nu au procedat ca instanțe independente și imparțiale, afectând astfel în mod direct și irevocabil sentința pronunțată, condamnăm prin aceasta 42.502 salariați la nerepararea prejudiciului salarial.

♦ Conform art. 11 paragraf 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului „orice persoană are dreptul la libertatea de întrunire pașnică și la libertatea de asociere, inclusiv dreptul de a constitui cu alții sindicate și de a se afilia la sindicate pentru apărarea intereselor sale.“

Paragraf 2: „exercitarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, ...“.

Așadar, pentru apărarea intereselor lor, salariații se pot constitui în sindicate. Sindicatele, reglementate prin Constituție și prin Legea specială nr. 54/2003, acționează conform scopului pentru care s-au constituit, atestat în Statutul organizației, aprobat judecătoresc, el fiind o reprezentare a drepturilor și intereselor socio-profesionale ale membrilor săi.

Tocmai pentru că ar fi aproape imposibil și complet inutil, într-un stat de drept salariații nu se mai adresează individual pentru reglementarea drepturilor lor colective. Pentru aceasta au fost constituite sindicatele, ca „voce“ a salariaților. Ca persoane juridice, sindicatele au drepturi și obligații.

Federația Educației Naționale este unul dintre aceste sindicate, cu reprezentativitate atestată la nivel național, la nivel de ramură învățământ. În virtutea formei de organizare, raportat la obligațiile față de membrii săi, Federația Educației Naționale a demarat acțiune judecătorească pentru restabilirea drepturilor membrilor săi.

♦ Conform art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului „Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale“.

În contextul celor descrise mai sus, în urma pronunțării instanței de fond în sensul respingerii cauzei noastre, ne-am adresat instanței de recurs, cu cererea de a cerceta cauza sub toate aspectele legale referitoare la sindicate, la persoane juridice, la drepturi colective, la noțiunea de calitate procesuală.

În mod cert recursul nostru nu a fost unul efectiv întrucât magistrații din recurs nu au cercetat cauza sub niciunul dintre aspectele de ilegalitate sesizate de noi prin cerere de recurs, ci din contră au continuat atitudinea părtinitoare și neechitabilă a instanței de fond. Dacă instanța de recurs, la jude-

carea cauzei, ar fi avut în vedere măcar una dintre toate dispozițiile legale invocate, cu siguranță soluția pronunțată ar fi fost cu totul alta. Mai mult decât atât, dacă instanța de recurs, ca și cea de fond, aprecia necesară dovedirea calității de reprezentant prin depunerea de tabele, de ce nu ne-a pus în vedere acest lucru? Pentru că recursul nu a fost unul efectiv și pentru că și instanța de recurs a avut aceeași grijă ca și cea de fond: împiedicarea rectificării bugetare și înlăturarea eventualului precedent.

Pentru toate acestea, am solicitat CEDO să analizeze cauza sub aspectul constatării și garantării calității procesuale active a organizației, așa cum aceasta este definită de dispoziții legale în materie și ca urmare a admiterii punctului 1 al prezentei în temeiul art. 41 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, să încuviințeze și reparația echitabilă față de membri de sindicat în parte și reparația echitabilă față de Federația Educației Naționale.

La acest moment ne aflăm în corespondență cu Curtea, în vederea informării cu privire la deciziile ulterioare înregistrării cererii la CEDO.

Revista „Scoala românească“

www.scoalaromaneasca.ro

NOUTĂȚI ÎN FIECARE ZI

În plus, venim în ajutorul cititorilor cu cinci adrese de email unde fiecare poate să-și spună păsurile și să contribuie în acest fel la dezvoltarea învățământului românesc.

sindicat@scoalaromaneasca.ro

nu ezitați să ne scrieți despre orice problemă legată de sindicat;

paparazzi@scoalaromaneasca.ro

trimiteți poze din școli și noi le vom publica, deveniți fotoreporteri și prindeți instantaneele cele mai bune;

reforma@scoalaromaneasca.ro

aveți ceva de spus, o propunere pentru reformarea educației românești, aici ne puteți scrie. Ideile interesante își vor găsi loc în revistă;

juridic@scoalaromaneasca.ro

suntem aici să te ajutăm, nu ezita să dai un email;

corupție@scoalaromaneasca.ro

te-ai lovit de corupția din învățământ, noi te ajutăm să-i dai în vileag pe cei care distrug educația.

„Made in USA“

Violența în școlile publice americane

La 20 aprilie 1999, doi elevi de la liceul Columbine (Littleton, Colorado) au intrat în școală cu geți burdușite cu arme și au deschis focul la întâmplare. În masacru au murit 13 persoane. Băieții au murit și ei. Prin sinucidere. Totul s-a petrecut foarte repede. O lume întreagă a rămas stupefiată.

Plecând de la acest tragic eveniment, regizorul Gus van Sant a făcut un film (**Elephant**) al cărui titlu derivă din zicala că imensele probleme sunt (in)vizibile, dar și din proverbul indian cu orbii care pipăie pe bucăți un elefant și spun că, de fapt, e altceva. Șarpe sau copac, elefantul rămâne în ansamblul lui o problemă. La fel ca violența din școlile și liceele publice americane. În ciuda măsurilor tot mai drastice care transformă o mare parte din școli în adevărate caze-mate, efectele se văd prea puțin fiindcă măcelurile în aceste spații se petrec periodic. Un mecanism diabolic reglează o ruletă rusească sângeroasă să se oprească din când în când în perimetrele școlare. Nu se știe niciodată unde va lovi, dar este cert că va lovi. De fapt, ca orice crimă (vorbim aici de omucideri), simplul fapt al existenței ei arată că ea nu apare decât în momentul în care toate celelalte soluții la problema violenței sociale sunt epuizate.

Radiografia ultimelor clipe

E rar, și chiar extrem de rar, să asistăm la un film care să prezinte simultan o profundă complexitate conceptuală și de intenție arătate printr-o tehnică aproape elementară. În versiunea sa asupra evenimentului, Gus Van Sant urmărește câțiva elevi ai unui liceu american, într-o mizanscenă în același timp fluidă și repetitivă, care sugerează, fără a le sublinia, indiciile unei stări de criză adolescentină. Pe un teren de sport, elevii se antrenează pentru fotbal american, o fată care nu se simte bine în propria-i piele traversează cadrul, un băiat își pune un tricou roșu, parcurge culoarele școlii și se întâlnește cu prietena lui. Ei se numesc John, Elias, Michelle, Carrie... Lungi planuri-secvență urmăresc personajele de-a lungul culoarelor, la cantină, în atelierul foto sau în sala de curs. Regizorul creează un puzzle de scene care se suprapun și se intersectează, jucându-se cu culorile și cu ralenti-urile sau cu fragmente din „Sonata Lunii“. Nici documentaristă, nici manipulatoră, așa cum face Michael Moore cu ace-

lași subiect („Bowling for Columbine“), camera acompaniază traiectoriile personajelor, conversațiile lor de zi cu zi.

Însă încetul cu încetul regizorul construiește un spațiu mental, un loc de reflecție pe măsura lumii reale, pentru a ajunge să evoce catastrofa.

Incizie în fenomen

Gus Van Sant nu și-a propus, cred, explicat să caute și să găsească sursa răului. Nu a fost interesat de latura documentară. Nu a refăcut evenimentul pentru acest scop. Mai degrabă el a găsit în tragedia de la Columbine materia optimă pentru o explorare a noțiunii de timp. El a imaginat astfel filmul ca pe un dans

lent al actorilor (liceeni și ei) prin interiorul școlii, în cea mai mare parte a timpului. Drumurile lor lungi (ca și cum liceul ar fi un spațiu imens, fiecare pas apropiind momentul fatal) sunt întretăiate. Alegând să povestească pe capitolese purtând ca titlu numele eroilor, cineastul reia totul de fiecare dată din perspectiva eroului respectiv, dar o face cu eleganță și neordonat. **Din hazardul acestor întâlniri și întretăieri, el vrea să**

ne facă să vedem că un moment cumplit ca acesta are o anumită scală de probabilități pe care se poate produce. Un pas mai lent, o oprire mai scurtă la toaletă, un alt traseu ar fi avut, probabil, alt deznodământ pentru eroul respectiv. Tot filmul se desfășoară în liniște. Pentru că știm despre ce e vorba, deznodământul e deja prezent de când începe filmul. Van Sant reușește să aprofundeze această dureroasă temă și să nu aibă ambiția aproape paranoică (vezi Michael Moore) de a explica. De a se erija în apostol al adevărului suprem. El oferă o privire de adâncime, deși, paradoxal, arată gesturile de suprafață, vizibile și mărunte ale unor liceeni într-o zi ca oricare alta.

Analogii și cauze

În cazul liceului din Red Lake, unde s-a petrecut cea mai recentă tragedie din seria masacrelor din școli (martie 2005), nefericitul individ Jeff Weise a fost trimis în mod fals în galeria asasinilor naști. Chiar dacă era un admirator al lui Hitler, chiar dacă era amerindian și îi treceau prin minte tot soiul de gânduri „purificatoare“ (tribul lui ar fi trebuit să nu permită decât căsătoriile endogame), nu aceste elemente sunt cele care l-au făcut să apeșe pe trăgaci.

Cronologie

21 martie 2005 – Jeff Weise de la liceul Red Lake și-a ucis bunicii, apoi s-a dus la școală și a mai ucis șapte oameni, după care s-a sinucis.

5 martie 2001 – un băiat de doar 15 ani și-a ucis doi colegi și a rănit alți 13 la liceul Santana din California. Judecătorul a decis ca adolescentul să fie judecat ca adult și a fost acuzat de două crime și de alte 26 de infracțiuni.

29 februarie 2000 – un copil de doar șase ani și-a împușcat colegul de aceeași vârstă, la școala elementară Buell din Mount Morris Township, Michigan. Din cauza vârstei sale, băiatul nu a fost acuzat, însă unchiul său, de 19 ani, a fost condamnat la 15 ani de închisoare pentru că a ținut arma la îndemâna copilului.

19 noiembrie 1999 – o fată de doar 13 ani a fost împușcată în cap la o școală din Deming și a murit a doua zi. Cel care a împușcat-o, un copil de 12 ani, și-a recunoscut fapta și a fost condamnat la peste doi ani într-o școală de corecție.

20 aprilie 1999 – doi elevi de la liceul Columbine din Littleton, Colorado, au ucis 12 copii, un profesor și au rănit 23 de persoane, după care s-au sinucis.

21 mai 1998 – doi adolescenți au fost asasinați și alte 20 de persoane au fost rănite după ce un băiat a deschis focul în liceul din Springfield, Oregon. Înainte să ajungă la școală, Kip Kinkel, de 17 ani, își asasinase părinții. El a fost condamnat la aproape 112 ani de închisoare.

19 mai 1998 – cu doar trei zile înainte de absolvire, elevul eminent Jacob Davis, de 18 ani, a deschis focul în liceul său din Fayetteville, Tennessee, ucigându-și un coleg care se întâlnea cu fosta sa iubită. Davis a fost condamnat la închisoare pe viață.

24 aprilie 1998 – Andrew Wurst, de 15 ani, a împușcat o profesoară. A ple-dat vinovat la acuzația de crimă și va sta în închisoare între 30 și 60 de ani.

24 martie 1998 – doi băieți, de 11 și 13 ani, au deschis focul în școala lor din Jonesboro. Au omorât patru fete și un profesor și au rănit alte zece persoane. Ambii băieți au fost condamnați pentru crimă.

1 decembrie 1997 – trei elevi au fost uciși și alți cinci răniți la Liceul Heath din Paducah, Kentucky. Michael Carneal, în vârstă de 14 ani, a pledat la proces vinovat, însă bolnav mintal, ceea ce i-a adus o pedeapsă cu închisoarea pe viață.

1 octombrie 1997 – Luke Woodham, de 16 ani, și-a înjunghiat mama, și-a împușcat doi colegi și a rănit alți șapte oameni. A primit trei condamnări de închisoare pe viață, plus încă 140 de ani de pușcărie.

19 februarie 1997 – un alt puști de 16 ani, Evan Ramsey, din Bethel, Alaska, a furat un pistol, a împușcat un profesor și un elev și a rănit încă două persoane. A fost condamnat la 210 ani de închisoare.

Tablou local

De aceea, accentuarea, în acest caz, a influenței doctrinei naziste este nu o metodă de a afla adevărul, ci una de a-l ascunde. De altfel, oricât de bine informat ar fi fost tânărul de care vorbim, e puțin probabil ca el să fi asimilat corespunzător doctrina hitleristă. Lucru valabil și pentru cei doi asasini de la Columbine, și ei admiratori ai Führer-ului. Fenomenul contagiunii superficiale este cunoscut la adolescenți: mulți pozează în „îngeri ai morții“ de factură nazistă, fără să știe ce sunt aceștia și fără să aibă vreo legătură (în afară, poate, de „link“-urile de pe internet) cu „mitologia“ nazistă autentică și ea, la rândul ei, o copie palidă și nefericită a vechii mitologii războinice germane. A spune că acești tineri au acționat inspirați de vreun duh nazist este echivalent cu „explicațiile“ penibile date apariției nazismului din personajele operelor wagneriene. Nu mitologia germană-nazistă este de vină pentru aceste masacre, ci mitologia americană.

În peste 75% dintre școlile din România, elevii se bat între ei, își jignesc profesorii, sunt dați afară de la ore sau sunt loviți de către persoanele care ar fi trebuit să-i educe. Studiul „Violența în școli“, făcut de Institutul de Științe ale Educației și UNICEF, arată că actele de violență se petrec mai des în licee și în școlile de arte și meserii, decât în școlile generale. În acest context, își pun amprenta găștile de cartier. Dacă un elev este jignit de către un coleg, a doua zi vine cu „prieteni“ pentru a-l pune la punct pe cel care și-a permis să-i vorbească urât. Mai mult de jumătate dintre elevii recunosc că bătăile între elevi au loc în timpul pauzei, iar peste 30% se bat după cursuri, dar tot în incinta școlii, fiind ajutați de prietenii de cartier. Gândiți-vă acum cam care e sistemul de acces în școlile românești. Nu-i așa că se simte mirosul de nesiguranță în aerul pe care-l respirăm?

Alin Bratu

Autonomia și alegerea structurii de conducere, puncte divergente

Discuțiile privind legea învățământului superior, blocate de trei săptămâni

La mai bine de patru luni de când Ministerul Educației și Cercetării a supus dezbaterii publice proiectul legii învățământului superior (17 octombrie 2006), care a nemulțumit în foarte mare parte lumea academică, dialogul cu reprezentanții Consiliului Național al Rectoților s-a blocat. Și nu pentru că aceștia nu ar fi dorit un dialog real, ci pentru că discuțiile s-au blocat când s-a ajuns la modul în care trebuie aleasă structura de conducere a unei universități. Și cum discuțiile s-au blocat de aproape trei săptămâni, probabil că până se va ajunge la o formă finală va mai trece ceva timp. La un asemenea ritm, poate că Ministerului Educației și Cercetării îi vor trebui chiar nouă luni, timp în care se dezvoltă și se naște și un copil, pentru a scoate un proiect care să fie acceptabil de toate părțile implicate și să fie trimis pentru aprobare în Parlament.

Rezoluția CNR

Nu la foarte mult timp după ce proiectul a fost supus dezbaterii publice, Consiliul Național al Rectoților (CNR) s-a întâlnit într-o ședință care a avut un singur punct pe ordinea de zi. S-a discutat pe marginea proiectului, rectorii aducând o serie de amendamente. La finele ședinței, CNR a elaborat o rezoluție, cuprinzând în linii mari toate amendamentele propuse și care urmau să fie discutate cu inițiatorii proiectului, deci Ministerul Educației și Cercetării. Dezbaterile rectorilor au cuprins toate capitolele proiectului, Conferința Națională a Rectoților hotărând că trebuie să susțină următoarele amendamente:

- **Legea învățământului superior este necesară.** Ea trebuie să fie cuprinsă într-un pachet de legi împreună cu Le-

gea asigurării calității, Statutul personalului didactic, Legea consorțiilor universitare.

- **Misiunea universității trebuie redefinită.** Rolul universităților ce se integrează în Spațiul European al Învățământului Superior și Cercetării – este acela de lider al dezvoltării culturale, sociale și economice.

- **Legea învățământului superior trebuie să cuprindă un capitol** destinat cercetării științifice din universități având în vedere rolul acesteia în dezvoltarea procesului de cunoaștere.

- **Autonomia universitară trebuie extinsă** simultan cu asumarea responsabilității publice.

- **Autonomia rămâne principalul vector al unor decizii flexibile** care să conducă la îmbunătățirea calității, modernizarea permanentă și la asigurarea capacității de integrare în timp real.

- **Conducerea universității nu trebuie politizată.** Senatul universității trebuie să rămână cel mai important factor de decizie. Senatul poate și trebuie să stabilească structurile de conducere.

- **Consiliul Național al Rectoților trebuie să fie prevăzut în viitoarea lege cu atribuții sporite** în luarea deciziilor la nivel național cu privire la învățământul superior.

- **Legea trebuie să trateze într-un capitol special învățământul superior** reglementat prin directive sectoriale în Uniunea Europeană – medicina, arhitectura, medicina veterinară etc.

- **Legea trebuie să cuprindă norme de reglementare** nu numai pentru ciclul I – licența, ci și pentru ciclurile II și III, respectiv masteratul și doctoratul.

- **Rolul studenților și participarea lor la actul decizional** trebuie, de asemenea, stipulate de lege.

Finanțarea universităților private, în anumite condiții

La rândul său, conf. univ. Răzvan Bobulescu, liderul Federației Naționale Sindicale „Alma Mater” a adus o serie de critici proiectului, prezentând observațiile de care ar trebui să se țină seama la rescrierea proiectului de lege. Observațiile vizează autonomia universitară, care este garantată de Constituția României și care în forma prezentată de Ministerul Educației și Cercetării este mult diminuată, atribuțiile clare ale personalului didactic, precum și modul în care este încheiat contractul de muncă, despre care se face vorbire așa, la modul generic.

„Nu avem nimic cu universitățile private, dar dacă se pregătește o finanțare a acestora din fondurile publice, atunci

această problemă trebuie să apară implicit și în textul legii. În acest caz, trebuie să apară și finanțarea universităților publice, în procente din PIB. În consecință, până când Guvernul nu va acorda în mod real 6% din PIB învățământului public, ne pronunțăm împotriva finanțării de la buget a universităților private. Nu se spune aproape nimic despre soarta personalului unei universități care își pierde statutul de acreditare și, categoric, suntem împotriva eliminării funcției de lector/șef de lucrări. Considerăm că ar fi o mare greșeală să dispară această poziție universitară. Trebuie să se facă precizări foarte exacte și în privința documentelor care ar trebui să ateste performanțele unui cadru didactic. Adică de cine ar trebui să fie făcută această recunoaștere și care ar fi documentele. Nu sunt de acord cu mic-

șorarea notei de promovare a examenului de licență sau master. Neacceptarea notei 5, așa cum este propusă de către Ministerul Educației și Cercetării, și deci să rămână 6 cum este în prezent, ar da mai multă greutate examenului respectiv. În fine, nu suntem de acord cu imixtiunea MEEdC în deciziile Consiliului Director și Senatului, plus că vor fi prea mulți președinți și va apărea și o conducere bi/tricefală a universităților. Pe de altă parte, mi se pare neserios ca rectorul, dacă nu mai are un număr limitat de mandate, să fie ales de toată comunitatea academică, așa cum se întâmplă în azul alegerii unui primar. Sunt de acord cu incompatibilitatea dintre funcțiile de conducere academică și funcțiile de demnitate publică, dar mi se pare incorect ca accesul la funcțiile de conducere academică să fie doar pentru profesorii universitari, ceea ce este discriminatoriu față de conferențieri. Spun aceasta pentru că, în prezent, cele două funcții sunt singurele atestate la nivel național de către Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare. De asemenea, nu văd implicat în niciun fel Consiliul Național al Rectoților, care, în opinia mea, ar trebui să reprezinte patronatul, deci să fie partener de dialog social. Nu se spune nimic despre fondurile din care se plătesc salariile, deci finanțarea de bază și nici pe ce criterii se va face aceasta”, spune Răzvan Bobulescu, liderul „Alma Mater”.

„Sperăm să reluăm discuțiile”

„Din păcate, discuțiile pe marginea proiectului legii învățământului superior s-au blocat de aproape trei săptămâni. Nu știm când se vor debloca, dar spe-

răm să trecem și peste acest blocaj. În cele două întâlniri avute, discuțiile au mers foarte bine și credem, cel puțin așa ni s-a lăsat să înțelegem, că propunerile noastre vor fi incluse în proiect. Totul a mers bine până când am ajuns la structura conducerii universitare. Noi nu putem renunța sub nicio formă la poziția noastră, exprimată foarte clar la Consiliul Național al Rectoților, anume să nu fie știrbită autonomia universitară și conducerea să fie aleasă de către comunitatea academică și iată că nici Ministerul Educației și Cercetării la a sa. Nu suntem dispuși să renunțăm pentru că ar fi vorba de o imixtiune a politicului, pe care nu o putem accepta. Poziția noastră, a CNR, pe care am fost mandatați să o susținem la negocieri are în vedere ca rectorul, deci managerul, să fie ales pe același principiu ca și până acum, deci alegere colegială”, spune prof. univ. Ion Gheorghe Roșca, rectorul Academiei de Studii Economice București, unul dintre participanții la negocierile cu MEdC pe marginea proiectului legii învățământului superior.

„Nu acceptăm imixtiunea politicului”

La rândul său, prof. univ. Ecaterina Andronescu, rectorul Universității Politehnice București și președintele CNR, consideră că sub nicio formă nu se va accep-

ta imixtiunea politicului în alegerea structurii de conducere a unei universități, principiul autonomiei universitare fiind categoric obligatoriu a se respecta, cu atât mai mult cu cât este stipulat de Constituția țării, deci este un drept câștigat.

„Tocmai pentru că am fost și în poziția de ministru al Educației și Cercetării, nu pot accepta imixtiunea politicului, ceea ce ar fi și până la urmă. Rectorul trebuie să fie ales de comunitatea academică și din cadrul acesteia, deci fără nicio legătură cu Ministerul Educației și Cercetării. De altfel, susțin ca să nu mai fie imixtiune politică la niciun nivel în sistemul de învățământ. Mă gândesc deja să inițiez un proiect de lege prin care să elimin imixtiunea politicului și din învățământul preuniversitar. Directorii de grădinițe, școli și licee să fie aleși de către consiliul profesoral, fără niciun acord al prefectului sau din partea inspectoratului școlar, ceea ce știm că înseamnă și o decizie politică. Altfel, vor fi mereu presiuni și nu vor lipsi cazuri în care unii directori să fie susținuți sau chiar impuși de către inspectorii sau prefectii. Trebuie să dispară politicul din sistemul educațional. În consecință, sperăm să se reia discuțiile pe marginea proiectului legii învățământului superior și conducerea MEdC să înțeleagă că nu putem fi de acord cu acel consiliu di-

rector în care unii membri sunt numiți de ministru, iar ca rectorul să nu fie ales de comunitate”, spune președintele CNR.

Consiliul Director, afară

Foarte multe dintre propunerile venite de la rectori au vizat și nou propusul Consiliu Director, care ar fi o altă structură de conducere, peste cea pe care o reprezintă Senatul Universitar. În opinia foarte multor rectori, acest consiliu director nu-și are absolut niciun rost și nu și-ar găsi o justificare logică. Ar fi doar un organism suplimentar care ar face mai mult să împiedice lucrurile. Plus că o parte dintre membrii acestuia ar fi numiți de către ministrul Educației și Cercetării, deci o evidentă implicare a instituției ministeriale în autonomia universitară. Pe de altă parte, foarte mulți rectori și-au exprimat nemulțumirea vizavi de o altă prevedere a proiectului, cea privind componența Senatului Universitar.

„Este inadmisibilă propunerea ca din Senatul Universității să nu facă parte rectorul, prorectorii, decanii, prodecanii și alte persoane din așa-zisele organe executive. În acest mod, conform acestei concepții bizare, cei care dețin funcții executive nu pot face parte nici din Consiliile Facultăților, Departamentelor etc.”, sunt de părere reprezentanții Universității Petrol și Gaze din Ploiești.

Alegeri sau concurs

„Nu pot spune că s-au blocat discuțiile. Poate doar că nu am mai avut agenda liberă niciuna dintre părți și nu am mai putut să ne întâlnim. În privința propunerilor și părerilor privind alegerea structurii de conducere, evident că întotdeauna vor fi diferite. Dar nu înseamnă că sunt și ireconciliabile. Fiecare parte aduce argumente pro și contra propunerii cu care vine. În privința celei prin care rectorul ar fi ales, argumentele ar fi că se conservă tradițiile autonomiei universitare cu păstrarea regulilor de până acum. Varianta noastră, cea prin

care propunem ca rectorul să fie desemnat pe bază de concurs, are drept argument profesionalizarea managementului universitar și, așa cum au spus și multe alte voci, de a-l detașa de grupurile de interese. Varianta cea mai potrivită și pe care am dori să o includem ar fi ca desemnarea rectorului să se facă prin alegere sau concurs în funcție de decizia Senatului Universitar înscrisă în Carta Universitară. Aceasta ar fi o variantă potrivită, nu pentru că vine de la mine, ci pentru că ar permite universităților să o aleagă pe cea mai potrivită. Dacă se merge pe o singură variantă, legea devine imperativă și cine ar dori o altă posibilitate prin care să fie desemnat rectorul nu ar putea. Săptămâna viitoare sper ca împreună cu reprezentanții CNR să reușim să trecem peste tot proiectul și să-l aducem la o formă finală acceptată de ambele părți”, ne-a declarat prof. univ. Dumitru Miron, secretar de stat pe probleme de învățământ superior în Ministerul Educației și Cercetării.

Mirela Dalais

NOUȚĂȚI DIN STATUTUL PERSONALULUI DIDACTIC

Funcția de rector, limitată în continuare la două mandate

Proiectul legii privind statutul personalului didactic, care a fost postat pe site-ul MEdC și este supus dezbaterei publice face referiri, cum era normal, și la personalul din învățământul superior. Foarte multe sunt precum cererilor sindicatelor și universităților, astfel că proiectul legii învățământului superior, care este pentru moment blocat, este deja depășit. Printre cele mai importante modificări din proiectul de lege privind statutul personalului didactic se numără următoarele:

- eliminarea funcțiilor de preparator universitar și lector universitar/șef de lucrări, precum și de profesor universitar consultant, funcțiile didactice din învățământul superior fiind cele de asistent universitar, conferențiar universitar, profesor universitar și profesor universitar emerit.
- profesorii universitari emeriti, care până acum erau cei asociați, sunt profesori universitari ai universității respective, pensionați potrivit legii, fără calitatea de titular, care pot continua unele activități didactice și științifice în universitatea respectivă.
- desființarea condițiilor de vechime pentru ocuparea funcțiilor didactice, cu excepția celei de profesor universitar, pentru care pot candida doar conferențieri universitari cu o practică la catedră în universitate de cel puțin cinci ani.
- implementarea regulilor Gratie, adică nediscriminarea cetățenilor din spațiul economic european și din Federația statelor Elvețiene, ceea ce înseamnă că se instituie caracterul deschis pentru ocuparea posturilor didactice, deci pot participa nu doar cetățeni români, ci orice persoană care îndeplinește cerințele prevăzute de legislație și carta Universitară.
- prelegere publică pentru candidatul la funcția de conferențiar universitar.
- funcția de rector va fi, ca și până acum, limitată la două mandate, fiecare a câte cinci ani.
- mandatul de decan este asemeni celui de rector, deci limitat la două, fiecare a câte cinci ani.
- indemnizația de conducere, majorată chiar și cu 100% pentru unele funcții; persoanele alese în funcțiile de conducere din învățământul universitar beneficiază de indemnizație lunară de conducere, calculată în procente din salariul de bază al funcției de profesor universitar, pentru tranșa de vechime cuvenită, în cuantum de 20-30% pentru șef de catedră, 25-30% pentru director de departament, 20-30% pentru 335-40% pentru decan, 30-40% pentru cancelarul general al universității, 40-45% pentru prorector, 45-50% pentru rector.
- pensionarea, dictată de legea privind pensionarea.
- norma didactică săptămânală, micșorată cu până la 15%, cele noi fiind de 2-6 ore pentru profesor universitar, 4-8 ore pentru conferențiar universitar și 6-10 ore pentru asistent universitar.
- din norma didactică săptămânală, cel puțin jumătate va fi alocată cercetării științifice.

Premiantul

Președintele Băsescu a ținut să arate încă o dată că indiferent de câți bani se vor aloca învățământului aceștia se vor cheltui degeaba dacă nu se face și reformă în paralel.

Președintele Federației „Spiru Haret” și-a depus cerere și de prelungire a activității pentru a nu ieși la pensie. În acest fel, liderul de sindicat și-a asigurat pentru încă un an un salariu degeaba de la stat și continuă să blocheze un post pentru titularizare.

Repetentul

GURĂ SPARTĂ

Populismul din învățământ

Proiectele de lege propuse spre dezbateră publică de Ministerul Educației și Cercetării au speritat o parte din mișcarea sindicală, care s-a văzut în postura de a-și pierde din cauza incompetenței membrii. Și, aplicând proverbul - mai bine lasă pe mai târziu ce nu poți rezolva astăzi pentru că poate se rezolvă de la sine - au început să caute subterfugii pentru amânarea dezbaterilor. Frica lor cea mare, din cauza căreia și fac zeci de declarații populiste, este legată de pierderea membrilor de sindicat și în mod direct de pierderea „ciolanului” din care s-au înfruptat atâta timp. Problema se pune ce vor face acești lideri dacă Ministerul Educației va trimite în Parlament cele 3 legi după 30 de zile și astfel orice modificări care ar fi putut fi aduse proiectelor în interesul angajaților din

învățământ nu vor mai fi luate în seamă...

Supărare mare la Galați

Liderul Spiru Haret din Galați, Alexandrina Diaconescu, supărată că a fost pensionată legal, a dat Inspectoratul Școlar Județean Galați în judecată. Probabil că în gândirea doamnei Diaconescu respectarea legii este un delict, iar legea care nu îi permite să-și continue activitatea profesională, atâta timp cât este lider sindical (eventual pe viață), să fie schimbată. Ceea ce nu înțelege liderul sindical Alexandrina Diaconescu este faptul că nimeni, în afară de cei pe care de ani de zile s-a făcut că-i reprezintă, nu este obligat să-i plătească salariul. Dacă dorește să rămână lider de sindicat o poate face liniștită și ca pensionară. Fiecare își alege liderul pe care îl merită.

TALON DE ABONAMENT

<p>Abonați-vă la Școala românească prin FEDERAȚIA EDUCAȚIEI NAȚIONALE</p> <p>Str. Justiției nr. 65, Sect. 4 București</p> <p>tel.: 021/337.11.40; 021/337.11.85 fax: 021/337.01.17</p> <p>Banca: Bancpost, Suc. Coșbuc Cont: RO688BPOS81006032218ROL01</p>	<p>Nume și prenume.....</p> <p>Localitate..... Cod.....</p> <p>Județ/Sector.....</p> <p>Str.....Nr.....Bl.....Sc.....</p> <p>Ap.....Tel.....Fax.....</p> <p>e-mail.....</p> <p>*Nr. Reg. Com..... *Cod fiscal.....</p> <p>*Cont..... Banca.....</p> <p>Doresc un abonament pentru</p> <p>☐ 3 apariții8 RON</p> <p>☐ 6 apariții16 RON</p> <p>☐ 12 apariții32 RON</p> <p>DATA..... Semnătura/ștampila.....</p> <p>Vă rugăm să completați cu majuscule și să trimiteți talonul prin fax sau prin poștă pe adresa Federației Educației Naționale, împreună cu o copie a documentului de plată. Livrarea abonamentelor se face după achitarea sumei menționate în contul FEN.</p>
--	---

GURĂ SPARTĂ

Școala românească te ajută!

Ai o problemă? Ai ceva de spus?

Vrei să semnalezi o ilegalitate și nu ai unde?

Revista **Școala românească** îți oferă șansa

să te exprimi, să arăți adevărata față

a învățământului românesc.

Scrie-ne pe adresa redacției sau la e-mail:

redactia@scolaromaneasca.ro.

Împreună vom readuce Învățământul

unde îi este locul. Suntem aici ca să te ajutăm!

Școala lui' Găzdaru

